



Lưng chùng cô đơn

Nguyễn · Ngọc · Thạch

"Cho những kẻ cô đơn và xinh đẹp"



Nhà xuất bản
Văn Hóa Thông Tin



LANTABRA

Lưng Chùng Cô Đơn

Nguyễn Ngọc Thạch

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[LƯNG CHỪNG CÔ ĐƠN](#)

[“SẼN”](#)

[1. Xuất thân từ cô tài tử điện ảnh “Maria Schell”](#)

[2. Xuất thân từ cô ở đợ, gọi là “con sen”](#)

[3. Xuất thân từ tiếng Anh “sentiment”](#)

[MỘT MỐI QUAN HỆ HOÀN HẢO](#)

[YÊU NHƯ MẠC THU, HẬN NHƯ MẠC SẦU](#)

[YÊU MỘT NGƯỜI TRƯỞNG THÀNH](#)

[TÙY DUYÊN](#)

[YÊU MỘT NGƯỜI CHƯA BAO GIỜ LÀ ĐIỀU DỄ DÀNG](#)

[KÝ ỨC HÀ NỘI](#)

[CHO “KHÓC GIỮA SÀI GÒN”](#)

[BORN TO DIE](#)

[“MỘT ĐÊM”](#)

[CHIA TAY XONG, NGƯỜI TA LÀM GÌ NHỈ?](#)

[NGƯỜI SÀI GÒN - CAFÉ SÀI GÒN](#)

[KHI NGƯỜI TA KHÔNG CÒN YÊU BẠN](#)

[“CƯỚI ĐI RỒI MÀY SẼ ỔN ĐỊNH”](#)

[TÌNH ĐẦU DỄ CÓ MẤY AI QUÊN](#)

[CHÂN THÈM ĐẤT LẠ](#)

[HẾT PIN, QUÊN SẠC](#)

[CUỐI TUẦN MÌNH ÊN](#)

[NÓI GIÙM ĐÀN BÀ](#)

[MƯA MÙA NĂM ĐÓ](#)

LƯNG CHỪNG CÔ ĐƠN

“Thà cô đơn, cô đơn cho trọn kiếp, chứ biết nhau làm chi, để rồi mới thoáng hạnh phúc đã lại cô đơn. Cái cảm giác lưng chừng như vậy, nó làm người ta chết dần chết mòn. Mà... mấy người ác lắm, viện lý do cô đơn để làm người ta đau...”

Qua hai lần nhìn lại, thấy cuộc đời như một hành trình.

Ngày nào còn được đi, được nhìn, được nghe, được gặp gỡ mọi người, được ghi lại những trải nghiệm của bản thân là còn được sống. Sống rất mãnh liệt, sống rất yêu thương.

Thỉnh thoảng, trên chuyến hành trình dài, đeo tai nghe, bật nhạc, lại tự hỏi, liệu có ai đứng chờ mình ở cuối bến bình yên? Nhưng rồi nhanh chóng quên đi sự ủy mị thoáng qua, nhận ra rằng muốn đến được đích, thì phải bước đi trước đã. Thứ quan trọng không chắc nằm ở đích đến, mà nằm rải rác dọc đường đi, nếu chú ý tìm, sẽ tự dừng bắt gặp.

Nhớ trong phim, có câu: “Thiên kim nan mãi, nhất hồi đầu”.

Đại ý nhắc người ta không thể lúc nào cũng mãi đi và chăm chăm nhìn về phía trước, thỉnh thoảng, phải nhìn sang hai bên, hay nhìn ra đằng sau, để xem có bỏ lại thứ gì quan trọng hay không; nếu không một khi lỡ đánh mất sẽ chẳng thể vãn hồi.

Có chiều muộn, nhận được điện thoại của mẹ, giọng mẹ nhỏ nhẹ, không hờn, không trách, mà thẳng con trai nghe xong tự thấy đau. “Ba ngày cuối tuần, mẹ đều làm món con thích, vậy mà tuần nào cũng một mình mẹ ăn hết...” Ừ thì, thẳng con cứ mãi lo kiếm tiền, tưởng rằng đem được tiền về là giỏi, mà có biết đâu cái mẹ cần, chỉ đơn giản là được nhìn thấy con ngồi ăn một bữa ngon do chính tay mẹ nấu.

Có ngày đi làm về, cơn đau đầu hành hạ, nằm vật trên giường chẳng thiết tha làm gì, cha kêu tắm đi rồi ăn cơm cho nóng, chỉ thủng thẳng trả lời: “Để đó đi, chút con ăn”. Thấy cha nhìn, ánh mắt lạ lẫm, rồi im lặng ra ngoài nhà coi tin tức. Hiểu rằng bản thân lỡ lời, vậy mà tệ bạc lắm, nói câu xin lỗi với người dung thì được, chứ lớn rồi, câu xin lỗi nói với cha sao mà khó khăn đến lạ. Lủi thủi ra nhà tắm, ngang bếp đã thấy tô cơm cha để sẵn, lạnh tanh tự lúc nào.

Vậy đó, cứ thấy lòng cô đơn, nhưng nhìn lại mới biết đang được yêu thương bởi rất nhiều người.

Những buổi café với đám bạn thân vẫn diễn ra đều đặn. Có khác chăng bây giờ đề tài được nói đến không còn là tình yêu, mà chuyển sang thứ đáng ngán ngấm hơn.

Lập gia đình.

Có đứa bảo: “Cha mẹ không ép, tao cũng chả muốn cưới” dù thực tế mới tháng trước cả đám xúng xính quần áo đi ăn tiệc cưới nó xong. Ngồi chưa được năm phút, điện thoại reng, nó nghe máy: “Rồi, em về liền mua đồ ăn cho anh”. Xong nó đứng dậy, thanh minh vài ba câu gì đó, leo lên xe phóng mất. Cả đám nhìn theo, thở dài, chẳng biết thương cho nó hay thương cho hiện thực bản thân cũng muốn được chăm lo cho một gia đình nhỏ của riêng mình mà chưa toại nguyện.

Mấy đứa còn lại chép miệng: “Giờ còn ngồi được với nhau chừng nào là quý chừng ấy, bởi cũng sẽ đến ngày tụi mình như nó thôi”. Ừ nhỉ... Người ta còn mơ được một gia đình, còn mình cứ ôm hoài một nỗi cô đơn.

Bạn hỏi, cô đơn như vậy, có mệt không. Mỉm cười trả lời, đã quyết định chọn để được cô đơn, thì có gì mà mệt.

Những ngày đó, học cách làm quen, hẹn hò và yêu thương cô đơn. Chẳng dễ chịu gì. Nhiều lúc đi ngoài đường, thấy người ta tay đan trong tay, thỉnh thoảng bước chậm một chút chờ người yêu, thoáng chạnh lòng, vội đẩy bàn tay rúc sâu vào túi áo khoác, so vai rảo bước trên đường dài phía trước.

Đâu phải không yêu, chỉ là chưa dám để bản thân đau lần nữa vì yêu.

Người ta nói, cô đơn lâu ngày làm trái tim chai sạn, thấy không đúng chút nào. Cô đơn lâu ngày, làm tim yếu mềm hơn, dễ đập loạn nhịp khi có một cử chỉ ân cần, quan tâm bất chợt. Rồi lại tự dằn vặt mình giữa hai chiều suy nghĩ, có nên để tim thổn thức thêm một lần hay không. Mà nhận ra, dù có yêu cũng không thể yêu cuồng dại như những ngày còn thơ trẻ. Thời đó yêu hết mình, chỉ muốn dành tất cả những thứ tốt nhất cho người mình yêu, chẳng giữ lại gì, đến lúc chia tay, không còn nhận ra được gương mặt trong gương là phản chiếu hình bóng ai.

Đến nay, yêu bằng lý trí. Ích kỷ hơn ngày trước rất nhiều, yêu nhưng chỉ có thể để dành ba phần cho đi, bảy phần còn lại cất cho riêng mình, phòng khi người ta tàn nhẫn quay lưng, vẫn còn giữ được chút gì cho bản thân tồn tại. Luôn nhớ lời mẹ dặn: “Ngoài cha mẹ ra, lúc nào cũng phải cẩn thận với những người đối xử quá tốt với con, bởi họ là người có khả năng làm con đau”.

Lời mẹ, hình như chẳng bao giờ sai.

Có người đến vội, đi cũng nhẹ. Thứ để lại chẳng phải buồn đau, hạnh phúc, chỉ là nỗi lung chùng cô đơn.

Nhưng rồi cảm xúc cũng không đọng lại quá lâu, vì bản thân còn nhiều thứ để bận tâm hơn. Nhận ra nỗi buồn vì tình cảm bây giờ thật xa xỉ, có khi ba ngày, có khi một tuần nhìn lại, đã thấy mọi chuyện nhẹ tựa khói mây. Có người trách vô tình, cũng không sai, chỉ là cơ chế tự bảo vệ của trái tim đã làm việc tốt hơn ngày trước.

Những buổi café thưa dần, hình như bạn bè dứa nào cũng bắt đầu lo vun vén cho hạnh phúc tương lai, chỉ còn mỗi mình, sớm hôm một mình, ôm đam mê.

Chợt nhớ đến khoảng thời gian bỏ tất cả công việc chỉ để theo đuổi thứ mình thích. Gần năm trời rong ruổi qua muôn nẻo đường đời tìm cảm hứng làm đề tài sáng tác. Ngày đó thấy tim nóng hổi, thấy máu sôi trào, chỉ muốn hét lên cho cả thế gian nghe rằng mình đang được thỏa sức sống theo ý mình. Hãnh diện lắm. Vì đời, đâu có nhiều người được sống như bản thân mong muốn, dù cái giá phải trả là nhiều khi trong túi còn được mười lăm ngàn, đủ cho một ổ bánh mì với chai nước suối ăn nguyên ngày.

Đến giờ ngồi nghĩ lại, nếu một lần nữa phải đứng giữa ngã ba đường, chọn cuộc sống ổn định và phục vụ đam mê, liệu lửa trong tim có còn đủ hùng hực để quyết định như ngày trước không? Đành tự nhủ, ừ thì người già rồi, còn mong cầu gì hơn được hai chữ bình yên.

Lại tự hỏi bản thân, thế nào là bình yên?

Có người, được nắm chặt tay người yêu mỗi sáng thức dậy, đó đã là bình yên.

Có người, được đứng trên đỉnh cao tiền tài, danh vọng, đó đã là bình yên.

Có người, được quay về nhà sau một ngày dài mệt mỏi, đó đã là bình yên.

Có người, được ngồi ăn cùng nhau một bữa cơm gia đình, đó đã là bình yên.

Và có người, thấy mọi chuyện xảy ra đúng như mỗi ngày vẫn trải qua, đó đã là bình yên.

Nhưng, có bình yên nào không đổi bằng xót xa?

Đời ta xót xa cũng đã nhiều, thôi thì thêm một lần nữa cũng chẳng sao.

Sau buổi café cùng đám bạn, về nhà thay đồ xong nhìn trên bàn có tấm thiệp hồng, giọng cô vọng từ ngoài cửa phòng. “Chiều nó ghé gửi thiệp, dặn ngày đó con nhớ đi”.

Gần ba mươi năm, một nửa đời người, lần đầu tiên hiểu được cảm giác tim hẫng đi một nhịp ra sao. Ngày đó bên nhau, hình như cũng có đôi lần nói đến một ngày, nếu còn duyên sẽ mời người ta đi dự tiệc, ừ thì, người ta còn nhớ, chứ có quên đâu, chỉ mỗi mình mình vô tình, hay cố ý không nhớ tới. Bỏ tấm thiệp xuống bàn, cầm điện thoại, nhấn số gọi đi.

Số không lưu trong danh bạ, nhưng lưu trong tim.

Nhấn được chín số, tay lại dừng, xóa hết, rồi soạn một tin nhắn, vồn vện mấy chữ: “Chuyện phải như thế thôi...”

Vào nhà tắm bật nước xả vào người, nước mát lạnh, thỉnh thoảng hơi mặn. Lau sạch người, nhìn lên nơi để bàn chải đánh răng, cái bàn chải cũ người ta vẫn còn để lại, chổng chơ ở đó. Nghĩ một lúc, cầm cái bàn chải lên bỏ vào sọt rác. Ừ thì, cái gì cũ rồi thì phải bỏ đi.

Tay người ta đâu đủ lớn để nắm hết tất cả những thứ mình muốn, nên trong vài trường hợp, cần học cách buông bỏ vài thứ, để giữ lại những thứ quan trọng hơn.

Tim người cũng vậy.

Đêm trằn trọc, không sao kéo bản thân vào được giấc ngủ, lại ngồi dậy, khui rượu vang, ra ban công châm điếu thuốc. Có lần, uống rượu cùng nhau, người ta ôm ngang hông, nói: “Cầu cho có một ngày được mời nhau ly rượu trên lễ đài...” Giờ thì người ta cũng uống rượu, mình cũng uống rượu, chỉ là không thể uống cùng nhau.

Ngày đó cũng vì cô đơn, cả hai chọn nhau đi cùng một đoạn đường đời, để rồi khi lạc nhau, mới hiểu rằng đối phương là người không thể đánh mất hay lìa xa. Nhưng làm gì bây giờ, khi bàn tay người ta đã nằm trong bàn tay khác. Nên lúc đó, mỉm cười chúc hạnh phúc, sáo rỗng như bao nhiêu bộ phim, bao nhiêu câu truyện từng đọc, vậy mà cũng làm theo.

Lúc đó, người ta nói: “Thà cô đơn, cô đơn cho trọn kiếp, chứ biết nhau làm chi, để rồi mới thoáng hạnh phúc đã lại cô đơn. Cái cảm giác lưng chừng như vậy, nó làm người ta chết dần chết mòn. Mà... mấy người ác lắm, viện lý do cô đơn để làm người ta đau...”

Giờ thì, có còn cơ hội làm nhau đau nữa không người?

Chai vang cạn, cũng chẳng còn gì cho đêm nay, lại quay về phòng, cuộn mình giữa bộn bề ký ức... Cuộn lòng giữa lưng chừng cô đơn.

Hôm nay có rượu hôm nay say, sầu của ngày mai ngày mai tính.

Nhưng dù đang cô đơn, sáng thức dậy, vẫn nhìn vào gương, tự nhủ rằng mình rất xinh đẹp, đang được yêu thương và dặn bản thân ngày hôm nay phải cười nhiều hơn hôm qua. Vì mình không yêu thương mình, thì còn trông mong ai làm điều đó?

Cuộc đời, về cơ bản có ba loại.

- Một là: Những người yêu thương bạn.
- Hai là: Những người ghét bỏ bạn.
- Ba là: Những người không quan tâm bạn do chẳng biết bạn là ai.

Loại thứ nhất ít, loại thứ hai nhiều hơn và loại thứ ba thì rất rất nhiều.

Nếu muốn cuộc sống an vui, hãy dành nhiều thời gian chăm sóc, quan tâm đến những người thuộc loại một. Tranh thủ biến một phần trong loại ba thành loại một.

Và mặc kệ những kẻ thuộc loại thứ hai.

Cô bạn thân có bồ, người yêu đẹp trai lắm. Có lần hai đứa nhắn tin, vô tình đọc được cậu người yêu cô nhắn thế này:

“Nếu mỗi phút nhớ em là một giọt nước, thì ngôi nhà của anh đã là cả đại dương”.

Cả đám ồ lên: “Sến quá!”. Cô bạn cười bên lên: “Sến thật, nhưng tao thích”. Ờ thì khi yêu, ai mà chẳng sến như vậy.

Chợt băn khoăn, tự hỏi vì sao người ta gọi là “sến” mà không phải bằng bất cứ từ nào khác để chỉ cho sự ngọt ngào (có khi pha chút giả tạo) trong tình yêu. Cũng có nhiều người băn khoăn, sến bắt nguồn từ đâu và vì sao gọi là sến.

Lò mò trên mạng mãi, thấy cũng chẳng ai giải thích thế nào là sến cho triệt để, nhưng chung quy được gom trong ba trường hợp chính, và mỗi trường hợp, lại mang cho sến một tầng ý nghĩa khác nhau.

1. Xuất thân từ cô tài tử điện ảnh “Maria Schell”

Tầm đầu thập niên sáu mươi, ở Sài Gòn người ta dễ dàng bắt gặp các cặp nam thanh nữ tú dắt nhau vào rạp chiếu bóng để coi bộ phim ăn khách “Anh em nhà Karamazov”, nghe đâu chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn nào đó.

Trong phim, có cảnh cô vũ nữ làm tại hộp đêm uốn éo cả thân hình ít vải, bốc lửa, tóc xõa tung, ươn ướt mồ hôi, vừa gào thét, vừa rên rỉ, cực kỳ quẩn quại, cực kỳ khiêu khích. Bài cô hát lúc bấy giờ là “Mambo Italiano” nhưng chắc cũng không ai trong thập niên bấy giờ nhớ đến bài hát, tại bạn nhớ tới cô đào hát chịu quậy tới bến. Dân ta thấy cô đào đẹp, hát hay, nhảy giỏi, nên mê tít thò lò.

Mức độ thành công của bộ phim và cô đào vượt ngoài tưởng tượng, nó phổ cập đến mọi tầng lớp. Đến nỗi đám con nít cũng suốt ngày tập tành nhún nhảy theo cô. Các cô gái thì bắt đầu chọn lãng-xê cho kiểu tóc xõa tung, mắt đánh xanh, thay mấy bộ quần áo kín kẽ bằng thứ trang phục để lộ nhiều phần da thịt hơn. Người biết nguyên nhân của trào lưu này, chỉ tay vào các cô, bảo “Schell quá ha!” ý chỉ các cô giống cô đào Maria, nhưng phát âm chưa quen miệng, đọc ra sao lại thành “Sến quá ha!”

Từ đó, sến xuất hiện như một từ mới chưa được định nghĩa, nhằm chỉ một trào lưu văn hóa có độ phổ biến rộng, lan tỏa, được biến đến và chấp nhận bởi một bộ phận số đông người trẻ.

2. Xuất thân từ cô ở đợ, gọi là “con sen”

Giải thích nghĩa thứ hai cho sến, có học giả cho rằng từ này bắt nguồn từ những cô ở đợ cho nhà giàu, mà trong giai đoạn thập niên những năm năm mươi, sáu mươi, người ta gọi với cái tên là con sen. Khi đó, những cô sen này đại diện cho một tầng lớp thấp kém trong xã hội, không địa vị, ít học thức lại nghèo hèn.

Đa phần các cô sen tuổi đời còn trẻ, tầm đâu mười sáu đôi mươi, thường là từ nhỏ đã đi ở đợ cho nhà chủ để kiếm miếng ăn. Và do đang còn trong lứa tuổi mộng mơ, nên các cô sen lúc nào cũng có ước ao rồi đây sẽ có chàng công tử nào đó xót thương hoàn cảnh mà cứu vớt đời mình khỏi kiếp tôi đòi.

Người ta bèn dùng từ sen nói trại đi thành sến để chỉ những thứ vốn dĩ không sang trọng, mà lại còn có chút hão huyền, mộng mị, không thực tế.

3. Xuất thân từ tiếng Anh “sentiment”

Sentiment trong tiếng Anh có nghĩa là tình cảm, đa cảm, ủy mị. Đây có lẽ là cách giải thích rõ ràng, dễ hiểu và dễ chấp nhận nhất cho từ sến. Bởi từ nguyên âm cách đọc rút gọn, nếu nói trại đi thì cũng ra đúng từ dân ta hay nói.

Từ ba lời giải thích trên, nếu hiểu nôm na, sến có nghĩa là cái gì đó ủy mị, tình cảm, có chút mơ mộng hão huyền, thường không cao sang và được biết đến, được chấp nhận bởi phần lớn thị chúng. Và cũng từ đó, người ta có một dòng nhạc mang tên sến.

Mẹ hát không hay, nên từ nhỏ mẹ hay bật băng cassette, phát mấy bản nhạc mà lúc đó người ta kêu là nhạc sến để ru con ngủ. Lớn lên chút, lời ca, giai điệu của những bài hát đó đã ăn sâu vào tâm thức con, đến nỗi thi thoảng cứ buột miệng hát lên vài câu, dù chẳng nhớ tên bài đầy đủ là gì.

Âm nhạc thì tùy cảm nhận, tùy sở thích của mỗi người để nghe, để chọn, chứ bản thân nó không có lần ranh hay tiêu chuẩn để đánh giá, phân định đâu là nhạc sang, đâu là nhạc sến. Cái sến trong âm nhạc, nó gắn liền với một giai đoạn của nhiều thế hệ. Thậm chí, ngay trong thời nay, nhiều người trẻ cũng tìm về những giá trị xưa cũ khi gắn niềm yêu thích âm nhạc với dòng nhạc sến.

Nhạc sến sở dĩ có thể dễ dàng được yêu thích, chấp nhận bởi nhiều người, vì một lẽ đơn giản, trong lòng ai cũng có một chút sến, quan trọng là họ có dám thể hiện điều đó ra không.

Mà con người, lại là loài động vật thường hay dối lòng, nhiều khi trong lòng sến súa lắm, ủy mị lắm, nhưng ngoài mặt cứ cố tỏ ra chai lì, cứng rắn, bất cần, hay chí ít là cũng không để bị người ta gọi là “cái đồ sến”. Ta chỉ dám sến khi gặp đúng người mà ta yêu thương, tin tưởng cũng giống như việc chỉ dám thể hiện sự yếu mềm trước những kẻ thân quen.

Bình thường, người ta sến một, đến khi yêu họ sến tới mười.

Yêu mà, tình cảm đang trong giai đoạn cuộn trào như nước lũ vỡ bờ, muốn bể tung tim mà tìm đến nhau, làm sao ngăn được lòng khỏi một chút sến, hay thậm chí là nhiều chút sến.

Có ngày đi làm về mệt, vẫn tắm rửa xong chạy qua gặp nhau dăm ba phút, chở nhau đi lòng vòng. Người kia hỏi: “Mệt sao không ở nhà nghỉ, mà còn chạy qua đây?”. Câu trả lời thường là “Vì nhìn thấy mấy người tui không còn mệt”. Trời ơi nó sến!

Có ngày hai đưa dẫn nhau đi dạo biển, gió mát trăng thanh, biển cuộn sóng tràn, khung cảnh đó phải nói là tuyệt đẹp. Để rồi người ta cầm một đồng xu lẻ quăng luôn xuống biển, nói một câu: “Khi nào tìm lại được đồng xu này thì tui mới hết yêu người”. Trời ơi, nó sến!

Có ngày lễ lạt, người ta đi tặng quà là một cái ly và một cuốn lịch. Nhìn vô thấy sao bình thường, nhưng lời người ta nhắn lại bất thường. “Tui muốn mấy người ngày ngày tháng tháng nhớ đến tui. Tui muốn mấy người cần tui như cần nước uống mỗi ngày”. Trời ơi nó sến!

Có sáng thức dậy bên nhau, biết chẳng ai ngủ dậy mà để nhìn, vậy nên lúc người nhìn liền lấy tay che mặt. Người gỡ tay ra, nhẹ nhàng mỉm cười: “Nếu có một điều ước, tui ước rằng mỗi sáng thức dậy, gương mặt người là thứ đầu tiên tui thấy”. Trời ơi, nó sến!

Cứ vậy đó mà lúc yêu, người ta bị cho là sến vô bờ bến.

Nhưng chỉ là người ngoài không yêu nhìn vô thấy vậy, chứ còn kẻ đang đắm say trong ngập ngụa ái tình, làm sao nhận ra bản thân mình ra sao. Chỉ thấy mỗi câu người ta nói ra sao mà hay, sao mà văn chương, sao mà tình cảm vậy. Thế nên mới yêu nhiều, để rồi lỡ có chia tay, mấy câu nói ngày trước thành nỗi đau xé toạc lòng nhau.

Mà thôi kệ, sến cũng được, yêu cũng được. Đời người ta đâu đủ dài để ngồi lo toan khi yêu mình có sến hay không. Cứ việc buông lơi bản thân, nuông chiều cảm xúc. Những cảm xúc trong trẻo của mối tình đầu đó rồi sẽ nhanh chóng tàn phai, rơi rụng như lá úa bị vùi bởi thời gian. Khi đã từng trải hơn, thậm chí nghe một câu sến, ta cũng chỉ mỉm cười, biết rằng kẻ nói chủ yếu muốn mình vui chứ thực tâm cũng chưa chắc nghĩ như vậy. Mà người muốn mình vui, tội tình gì lại không vui, nên sẽ cười, sẽ cúi đầu bẽn lẽn.

Những năm tháng sau này nhìn lại, sẽ đến lúc người ta muốn được sến, được yêu. Sến như chưa từng được sến, và yêu như chưa từng được yêu...

*Ngày đó ta đây thơ dại lắm,
Chỉ biết yêu thôi, chẳng biết gì.*

MỘT MÔI QUAN HỆ HOÀN HẢO

*Nó đi làm. Mình cũng đi làm.
Hai đứa chia đôi sinh hoạt phí lẫn tình phí.*

Nó mê game. Mình mê sách và facebook.
Nó để yên cho mình đọc sách, lướt facebook.
Mình để yên cho nó chơi game.

Tối, hai đứa ôm nhau nằm coi bộ phim mới vừa download.
Nó làm sandwich cho mình ăn.
Mình đấm lưng cho nó.
Kể nhau nghe hôm nay đã gặp những chuyện nhảm nhí gì.

Nó kể mình nghe đám bạn nó nói sao về mình.
Mình kể nó nghe đám bạn mình nói sao về nó.
Hai đứa cười như điên.
Rồi hôn... và sex một cách hoang dại.

Ngày nghỉ, chơi game, lướt web, nghe nhạc cùng nhau.
Hay ra ngoài café, xì xầm nói xấu người ta.
Ăn ở một chỗ ngon ngon, đẹp đẹp dưới ánh nến.
Có khi ăn ở lề đường vẫn vui.
Đi coi phim, coi kịch.
Lượn một vòng và về nhà.

Sáng, đánh thức nó dậy bằng những nụ hôn kéo dài, lén lút khi nó còn say ngủ.
Nó sẽ tỉnh giấc, gương mặt quạu quọ, cần nhần.
Nhưng nó vẫn sẽ ngồi dậy, đi nấu bữa sáng cho cả hai.
Đi ngang, bóp hông nó. Nó không mặc gì ngoài cái tạp dề.

Nó rủ mình chơi trò game nó rất giỏi.
Mình thắng. Nó giả vờ thua.
Mình cười ha hả khi nó làm bộ tức tối.

Đôi khi, nó và mình ngưỡng mộ nhau, cũng có lúc ganh tỵ.
Nhưng vẫn luôn tin tưởng, tôn trọng nhau.
Thỉnh thoảng cãi nhau về việc ai đi tắt đèn ngủ, hay ai đi rửa chén.
Giải quyết bằng cách tù xì.

Hai đứa là một đội, một nhóm.
Không cho bất cứ ai tham gia vào.
Và sẵn sàng đối chọi với bất kỳ ai có ý định phá vỡ.
Mình và nó, cùng nhau có một mối quan hệ hoàn hảo.

YÊU NHƯ MẠC THU, HẬN NHƯ MẠC SẦU

Chợt thấy bản thân giống Mạc Sầu, không dễ để yêu thương một người. Nhưng khi yêu, yêu tới xương tủy, và lúc hận, hận tận tâm can.

Ngày nhỏ cực mê tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung. Đã không ít lần muốn được trở thành một hiệp khách, cầm kiếm lên và tự tại tiêu dao khắp chốn giang hồ.

Trong thế giới võ hiệp đó, nhân nghĩa, chính tà đôi khi bất phân. Có kẻ được người đời coi là chính nhân, hóa ra chỉ là ngụy quân tử. Người bị cho là ma đầu, thực chất là kẻ có lòng chính trực cao.

Mấy lần gặp người cùng sở thích, cũng hay bông đùa, ví von hai đứa như nhân vật trong võ hiệp.

Kiểu như, nếu em là Hoàng Dung, anh sẽ là Quách Tĩnh; nếu em là Triệu Mẫn, anh nguyện làm Vô Kỵ ca ca; nếu em là Tiểu Long Nữ, anh sẽ là Dương... À không, anh sẽ là Doãn Chí Bình.

Người nói cũng vui, mà người nghe cũng cười khoái trá.

Chắc do bản tính cũng bất chính bất tà, nên trong các nhân vật của Kim Dung, chỉ tâm đắc với những “đại ma đầu” bị võ lâm chê trách. Tỷ như trong “Tiểu ngạo giang hồ”, thích Đông Phương Bất Bại, bởi luận về võ công, trí tuệ hay lòng si, hẳn quả là khó có đối thủ. Hay trong “Xạ điêu anh hùng truyện” lại ngưỡng mộ Đông Tà, tính tình cổ quái nhưng là bậc trượng phu.

Và thích nhất trong tất cả, là Xích Luyện Tiên Tử, Lý Mạc Sầu.

Nhắc đến Mạc Sầu, người ta lại nhớ đến mối hận tình khiến cả võ lâm đổ máu, rơi lệ.

Ít ai biết được tên thật của Lý Mạc Sầu là Lý Mạc Thu, người ta chỉ nghe ngoại hiệu Xích Luyện Tiên Tử thì đã hồn bay phách tán. Băng Phách Ngân Châm và Ngũ Độc Thần Chưởng danh chấn giang hồ cùng phát trần đã đẩy lên bao trận hào kiếp võ lâm.

Mạc Sầu giết người khi trên môi vẫn nở nụ cười của một mỹ nhân tuyệt thế.

Yêu như Mạc Thu, nhân gian hiếm.

Vốn là đệ tử Cổ Mộ phái, bị gông xiềng bởi môn quy hà khắc do sư tổ Lâm Triều Anh định ra là không được có tư tình cùng nam nhân. Nhưng định mệnh trớ trêu khiến Mạc Thu vô tình gặp rồi đắm chìm vào mối tình bị ngăn cấm với Lục Triển Nguyên.

Mạc Thu một lòng hướng về Triển Nguyên, chấp nhận trở thành phản đồ để rời khỏi cổ mộ, sánh bước cùng tình lang; nhưng rồi tất cả chỉ là mộng ảo khi người tình thay đổi, lạnh nhạt dần rồi là xa.

Trái tim thiếu nữ yếu mềm được nuôi luyện trong đau thương biến thành uất hận. Từ đó Mạc Thu bỏ đi tên mình, đổi hiệu thành Xích Luyện Tiên Tử – Lý Mạc Sầu, gieo rắc nỗi kinh hoàng xuống võ lâm. Người đời trách, nhưng trách làm sao được khi kẻ nữ nhân lần đầu tiên biết đến ái tình chỉ toàn nếm mật đắng?

Kim Dung tiên sinh không nói vì sao Mạc Thu và Triển Nguyên lại không thành, hay chỉ là vọng tưởng của Mạc Thu về mối tình đơn phương cuồng dại. Những gì còn sót lại của hận tình ấy chỉ là một chiếc khăn có thêu hình đóa hồng rực máu.

Trong vài khảo luận, đã có bài viết rằng chiếc khăn này chính là nguyên nhân khiến họ xa nhau. Mạc Thu cầm chiếc khăn tay, ví mình là đóa hồng, chủ thể của cả hình thù, trong khi Triển Nguyên chỉ là cành lá chung quanh. Trong quan điểm trọng nam khinh nữ khi xưa, việc nữ

nhân là chủ thể của sự vật dĩ nhiên là điều cấm kỵ. Nhìn thấy sự mạnh mẽ bất khuất này của Mạc Thu mà Triển Nguyên ái ngại rồi từ đó rạn nứt, tránh xa, cũng vì vậy gây nên mối hận diệt gia nhiều năm sau đó.

Hận như Mạc Sầu, thế gian đau.

Lý đạo cô có thể giết cả một đám người chỉ vì người ta họ Hà, cùng bộ với họ Lục của tình lang cũ. Có thể phóng Băng Phách Ngân Châm, nhìn đối thủ đau đớn mà mỉm cười, mà mỉa mai... Tương truyền rằng võ công độc môn của Lý Mạc Sầu là ăn cắp từ Tây Độc - Âu Dương Phong - trong một lần tình cờ hữu duyên tạo ngộ. Khi ấy, chính bản thân Tây Độc cũng đã nửa điên nửa dại, không nhớ gì về ký ức xưa. Thế nên độc công của họ Lý danh chấn thiên hạ là vì vậy.

Lý Mạc Sầu ôm nỗi hận tình lang, nhất quyết trả thù bằng cách giết chết cả nhà Lục Lập Đình, sư đệ của Lục Triển Nguyên khi biết Triển Nguyên đã tạ thế vài năm trước. Ghét đến tông ti, hận đến dòng tộc như vậy thì quả là ác cùng cực. Chưa dừng ở đó, Mạc Sầu đến mộ của phu phụ Lục Triển Nguyên, đào hài cốt đôi phu thê lên, rồi vứt một bộ lên núi, một bộ xuống biển, đứng cười ngạo nghễ, nguyên rằng: “Đôi cầu nam nữ muốn được chết cùng nhau, ta sẽ không cho toại nguyện!”

Đàn bà khi hận thì ghê gớm lắm, và ghê gớm hơn cả có lẽ là Mạc Sầu.

Nhưng rồi Mạc Sầu cũng chỉ là đàn bà, cái yếu mềm cố hữu không thể nào chối bỏ. Khi nhìn thấy chiếc khăn của tình lang trên người Trình Anh và Lục Vô Song, Mạc Sầu niệm tình xưa tha mạng. Khi đón nhận chiếc áo từ Dương Quá, nàng cũng chạnh lòng. Rồi khi bế Quách Tường trên tay, thiên tính làm mẹ của người đàn bà khiến Mạc Sầu mềm yếu... Trong cái dã tâm của hận thù, Mạc Sầu vẫn chỉ là một người đàn bà đầy cảm tính.

Cả đời loay hoay bởi hận thù, những tưởng với Lục Triển Nguyên, Mạc Sầu chỉ còn là sự căm tức, hận đến xương tủy. Nhưng khi đứng trước biển lửa ở Tuyệt Tình cốc, Mạc Sầu mới nhận ra rằng, hóa ra cái mình lầm tưởng là cừu hận, lại là “Tình”.

Không phải tình, liệu chất độc quái ác kia có làm nàng đau?

Trong cả tiểu thuyết “Thần điêu hiệp lữ”, có lẽ trường đoạn ám ảnh người ta nhất là khi Lý đạo cô lao vào lửa tự vẫn tại Tuyệt Tình cốc. Trong đám lửa ấy, tiếng cười đau thương của nàng vẫn vang vọng, và câu thơ trong bài “Mô Ngư Nhi” vẫn được nàng đọc như bao lần xuất hiện.

Hỏi thế gian, tình là vật gì?

Tình khiến sinh tử tương hướng

Trời nam đất bắc đôi chim nhận

Cổ thụ mấy mùa hàn sương

Hoan lạc thú, biệt ly sầu

Nỗi khổ chất đầy tình tương tư

Ngày ngày tháng tháng đều trôi theo áng mây

Thiên sơn băng giá, quân tử đi cùng ai...

Nhìn cảnh ấy, Hoàng Dung chỉ nói một câu: “Thật ra Lý Mạc Sầu từ lâu đã trúng độc hoa tình mà chết...”

Có lẽ không chỉ là trùng hợp khi Kim Dung để Mạc Sầu vùi thân trong Tuyệt tình cốc, âu cũng là để nàng tuyệt được chữ tình trong biển lửa kia.

Yêu như Mạc Thu, nhân gian hiếm. Hận như Mạc Sầu, thế gian đau...

Chợt thấy bản thân giống Mạc Sầu, không dễ để yêu thương một người. Nhưng khi yêu, yêu tới xương tủy, và lúc hận, hận tận tâm can.

Cho anh, đàn ông ba mươi.

Có một phần mềm tìm kiếm và kết bạn dành cho những người như vậy trên điện thoại thông minh, tên là J. Chỉ cần vài tấm ảnh, của bạn hoặc không phải của bạn cũng được, vài dòng thông tin, vài câu trích dẫn hay ho gì đó, và thế là bật phần mềm lên, nhìn thấy xung quanh mình có bao nhiêu người, nhân dạng ra sao, khoảng cách từ gần đến xa thế nào... Tạm an ủi rằng, hình như cũng chẳng cô đơn lắm vì xung quanh còn có nhiều người giống như mình.

Trên đấy, người ta mở đầu câu chuyện bằng chữ “hi”, rồi đến hỏi tên, tuổi, và “tìm gì”. Thường, chẳng ai có nhu cầu tìm hiểu tâm lý đối phương, họ hay hứng thú với nhu cầu sinh lý của nhau nhiều hơn. Mấy đứa bạn bảo: “Như cái chợ tình thời công nghệ cao”, thấy cũng không sai lắm. Và nhiều người vẫn đi chợ, như kiểu một phần không thể thiếu của cuộc sống hằng ngày.

Thỉnh thoảng trên đấy, cũng có những người đi tìm tình yêu. Có lần, thấy người nọ để một câu hát trong phần thông tin cá nhân, “We found love in the hopeless place”. Và lời nhắn, “Tìm một người giúp xóa bỏ phần mềm này trong máy”.

Phần mềm đó có lúc còn là một dấu hiệu nhận biết những người giống như mình. Như có lần ngồi họp, bạn đối tác để điện thoại trên bàn, vô tình lướt qua nhìn thấy cũng có cái biểu tượng phần mềm chêm chệch, chợt phì cười, hèn chi bạn nói chuyện dịu dàng và duyên dáng đến thế.

Bản thân cũng có dùng phần mềm đó.

Cách đây vài năm, có hẹn hò vài người trên ấy đi ăn, đi coi phim, hay ngồi ở một quán café nào đó, nói chuyện trên trời dưới đất, rồi bật cười.

Cách đây vài năm, có hẹn hò một người trên ấy đến nơi chỉ có hai người, máy lạnh, đèn vàng. Và sau đó, chẳng còn gặp lại nhau dù chỉ một lần.

Cách đây vài năm, chẳng còn nhu cầu dùng nó, nhưng vẫn không xóa đi, như người ta không muốn bỏ đi một thói quen, gắn với nhiều kỷ niệm.

Thế là xóa hết hình ảnh, thông tin, chỉ để lại một trang trắng, và từ đó, chẳng còn ai có nhu cầu vào làm quen. Tưởng rằng đã xếp nó vào một góc của lãng quên.

Đến khoảng những ngày cô đơn cùng công việc, có khi ôm máy tính đến hai ba giờ sáng, chợt điện thoại báo có người gửi tin nhắn từ J. Thấy lạ, vì đã từ lâu lắm rồi chẳng nhận được tin nhắn nào từ phần mềm J.

Dừng công việc, gấp máy tính, mở điện thoại lên xem thử. Người gửi tin là một cậu trai rất trẻ, khá đẹp trai nếu hình cậu dùng trên J. là hình thật chính chủ. Cậu cậu chào cũng không giống những người trước đây.

- Bạn có thể nói chuyện cùng tôi một lúc không, tôi đang rất buồn.

- Vì sao bạn chọn tôi, một kẻ không có đến tấm hình gương mặt.

- Tôi không biết, chỉ thấy bản thân cần nói chuyện và chọn đại lấy một người, nếu bạn không có hứng thú, chúng ta sẽ dừng lại tại đây.

Bỗng dưng thấy con người này thú vị làm sao, và bắt đầu nói chuyện cùng cậu. Câu đầu tiên cậu trả lời cho lý do muốn nói chuyện cùng một ai đó, chính là: “Vì tôi đang cảm thấy rất cô đơn”.

Con người ta là vậy, khi thật sự cảm nhận được sự cô đơn đè nén lên cảm xúc, bỗng dưng cần được nói chuyện cùng ai đó, hoàn toàn xa lạ. Người ta chẳng thể tìm đến một người thân quen, vì sợ. Sợ rằng sẽ bộc lộ cái bản ngã yếu đuối trước người khác. Đôi khi cũng chẳng dám tìm đến

gia đình, vì từ lâu, ý thức được rằng mình là cột trụ, làm sao có thể để gia đình thấy lung lay. Và cứ vậy, bỗng dưng thấy cô đơn, người ta lại muốn nói cùng một người không quen biết.

- Vì sao bạn cô đơn?

- Vì yêu...

Ừ thì cũng là câu chuyện muôn thuở được nghe bởi những người giống như mình. Khi tình yêu qua rồi, thứ để lại thường là nỗi cô đơn đặc quánh.

Câu chuyện của cậu không lạ, đã từng nghe, đã từng chứng kiến, thậm chí, bản thân cũng đã có thời gian từng như cậu. Ngoài nỗi cô đơn ra, cậu chọn rượu và tình dục làm bạn đồng hành trong một thời gian đủ dài để đến giờ dừng lại, chỉ còn muốn nói chuyện cùng một người xa lạ để trút nỗi niềm.

- Bạn làm như vậy, có thật sự thoải mái không?

- Không... Chỉ là mình muốn tìm lại cảm giác với người đã bỏ đi.

Cậu và người yêu bên nhau bốn năm, cũng nhiều vui vẻ, giận hờn, rồi chia ly, chẳng ai đúng ai sai, vì tất cả những lý do bây giờ đã là vô nghĩa. Chỉ biết khi nhìn lại, cậu chỉ còn một mình, vùi dập đời trên những thân xác không quen để tìm quên. Mà làm sao quên được?

Cậu như con thú hoang, đầy hoảng sợ, muốn tìm lắm một nơi trú ẩn, lánh chờ vết thương lành lặn, nhưng tìm đâu bây giờ khi xung quanh cũng toàn những con thú bị thương như cậu.

- Người ta yêu nhau làm chi, để rồi làm nhau đau, bạn nhỉ?

- Vì thỉnh thoảng, người ta cần đau để biết trân trọng những phút giây không phải chịu đau.

- Ừ, ba giờ sáng rồi, bạn đi ngủ đi. Cảm ơn vì đã chịu ngồi nghe... À không, nhìn tôi nói.

- Tôi đi ngủ, bạn sẽ ra sao?

- Tôi sẽ thức, hết đêm nay và xóa luôn phần mềm này.

- Vì sao?

- Có những thứ đến lúc phải bỏ đi... Người ấy, tôi cũng quen trên này.

- Ừ... Vậy tôi đi ngủ nhé.

Cậu chỉ gọi lại ký hiệu của một gương mặt cười, rồi mất hút. Chưa từng gặp lại cậu lần nào trong đời, thỉnh thoảng cũng có nhớ lại đoạn chat cùng cậu trai trẻ kỳ lạ, nhưng rồi giữa bộn bề ngược xuôi, cũng xếp luôn cậu vào một vùng lãng quên.

Thay điện thoại, việc đầu tiên làm, là tìm kiếm để cài đặt phần mềm J. Nhưng tìm được rồi, bỗng dưng lưỡng lự, nhớ tới lời cậu trai kì lạ gặp trong đêm lạ: "Có những thứ đến lúc phải bỏ đi". Thế là tắt luôn, không cài đặt nữa.

Không biết giờ này, cậu có còn dùng phần mềm J không?

Không biết giờ này, cậu có còn đau không?

We found love in the hopeless place...

YÊU MỘT NGƯỜI TRƯỞNG THÀNH

Yêu một người trưởng thành, bản thân ta cũng đã phải là một người trưởng thành thật sự.

Yêu một người trưởng thành, cũng giống như bạn bắt đầu học cách thưởng thức sự tinh tế của một tách café pha phin. Mọi thứ sẽ thật chậm rãi, từng giọt một, từng giọt một, nhưng đó là chất chiu của sự đậm đà, cũng như là phần thưởng cho những người biết kiên nhẫn.

Yêu một người trưởng thành, hiểu rằng chỉ nên là một phần trong thế giới của nhau, chứ đừng là tất cả. Người ta cũng như mình, còn những mối bận tâm cho lứa tuổi đang mang. Gia đình nên đứng đầu, sự nghiệp tiếp theo rồi mới đến chuyện tình cảm. Cũng biết cách đặt người ta vào vị trí đúng trong sự ưu tiên của mình, không là quan trọng nhất, nhưng là nơi suy nghĩ trôi về khi cần chút bình yên.

Yêu một người trưởng thành, học cách kéo nhau ra khỏi những cuộc vui ồn ã. Không vũ trường, sàn nhảy. Thỉnh thoảng nếu có tiệc tùng cùng đám bạn thân, người ta có thể đi, mình không bận tâm hay lo lắng, sẽ nhanh chóng có một cái hẹn riêng với con bạn lâu ngày chưa gặp. Để rồi cùng một lúc, cả hai nhận được tin nhắn: “Nhớ tranh thủ về sớm nha, mai còn đi làm”.

Yêu một người trưởng thành, không trông chờ vào những lời hứa. Những thứ nói ra rồi người ta có thể quên rất nhanh. Thứ đáng tin tưởng, là cảm giác an toàn mỗi khi được bên nhau, hay việc người ta bảo: “Ngày mai nhà có đám giỗ, em về phụ anh một tay”. Dù rằng người ta biết mình chẳng giỏi nấu ăn, và sẽ xuống bếp phụ mình từ đầu đến cuối.

Yêu một người trưởng thành, bạn biết cách tự chăm sóc mình. Nhận ra người ta cần khá nhiều thời gian để ổn định sự nghiệp, bản thân đừng nên trở thành một mối bận tâm khác. Thế là thay vì bắt người ta chở đi ăn, bạn có thể đi một mình và mua thêm một phần cho họ. Thay vì trách sao họ không quan tâm mình, thì học cách quan tâm gia đình họ.

Yêu một người trưởng thành, nhận ra dù là yêu cách mấy thì giữa hai người vẫn nên có một khoảng cách nhất định. Khoảng cách ấy không quá xa để người ta lạc nhau, thấy nhau mịt mù trong vô vàn con người lướt qua. Nhưng cũng chẳng quá gần để khiến đối phương ngộp thở, cần tự giải thoát cho mình ra đến một tình cảm khác thoáng hơn.

Yêu một người trưởng thành, nhắn tin cho nhau không phải điều bắt buộc. Không có những tin nhắn đại khái như ăn gì, ngủ chưa hay đang làm gì. Có khi cả ngày người ta im lặng, chẳng gặp nhau cũng chẳng có một lời hỏi han, nhưng đến sáng hôm sau ngủ dậy, lại thấy điện thoại có một dòng vắn vắn: “Anh đi làm về trễ, em ngủ ngon nhé”.

Yêu một người trưởng thành, những trận cãi nhau lớn tiếng bỗng dưng là hiếm hoi. Càng giận, người ta càng biết cách để giữ bản thân im lặng. Hiểu rằng những lời nói ra lúc không vui có thể làm tổn thương nhau đến nhường nào. Để rồi trong một buổi tối của vài ngày sau đó, có thể ngồi nhìn nhau mỉm cười: “Ừ thì lúc đó cả hai cùng sai”.

Yêu một người trưởng thành, học được cách chia sẻ trong những thứ nhỏ nhặt nhất. Có khi đi ăn, người ta trả xong thì đến lúc coi phim, mình lại chủ động mời. Đâu khó khăn gì để hiểu ai cũng cần sống như ai, và khi đã yêu, có nghĩa là chấp nhận cùng nhau chia sẻ chứ không phải biến mình thành một phần gánh nặng cho đối phương.

Yêu một người trưởng thành, biết cách tôn trọng phần quá khứ của nhau. Người tốt nào chẳng có quá khứ, cũng như kẻ xấu nào cũng có tương lai. Nếu có nhắc chuyện cũ, cũng chỉ như hai người bạn chia sẻ về những kỷ niệm đã qua, thỉnh thoảng nghe xong, lại thốt lên một câu: “Cô ta yêu anh tốt thật, nhưng em sẽ yêu anh theo cách riêng của em”.

Yêu một người trưởng thành, ghen bồng dung là một thứ xa xỉ phẩm. Không phải không có, nhưng nếu có thì đúng lúc đúng người. Con ghen cũng không nước mắt, không tiếng hét la, chỉ là một nụ cười, một câu nói rất nhẹ nhưng làm cả hai cùng đau: “Có lẽ em đã đặt quá nhiều tin tưởng nơi anh”. Và thường, người ta sẽ hiểu đâu là thứ mình cần phải giữ lại.

Yêu một người trưởng thành, bạn chẳng còn hứng thú muốn cùng người ta đi ăn những món lề đường, hàng quán. Chỉ muốn chiều muộn về nhà, ghé ngang chợ, chọn vài thứ còn tươi xanh; nấu một bữa đơn giản nhưng ngọt ngào tình cảm; nhắn cho người ta một cái tin lát đi làm về nhớ ghé qua ăn cơm, rồi chọn một đĩa phim và coi cùng nhau là được.

Yêu một người trưởng thành, cũng có đôi lúc thấy bản thân muốn được yêu chiều như con nít. Trong rạp vắng, hai bàn tay vẫn khe khẽ tìm nhau, hay trong một vở kịch sân khấu, khi ánh đèn tắt chuyển cảnh, môi người ta lướt qua rất vội trên má mình. Nói dối một chút “Anh kỳ quá” nhưng trong lòng lúc ấy lại vui, hóa ra hẳn cũng còn con nít lắm.

Yêu một người trưởng thành, tình dục không phải một thứ gì ghê gớm. Khi cảm xúc đến đúng lúc, sẽ sẵn sàng cho đi nhưng vẫn nhớ tuyệt đối luôn an toàn. Có thể nói chuyện với nhau khá thoải mái về vấn đề này, thậm chí lúc lên giường, có thể bật cười nói rằng: “Anh đang làm em nhột”. Nhưng cũng hiểu rằng đó chỉ là một phần gia vị của tình yêu, chứ không phải tiêu chí đầu tiên cho những lần gặp mặt.

Yêu một người trưởng thành, nếu có chia tay, vẫn còn là bạn. Biết rằng đã đến lúc không còn có thể chung đường, nên nhẹ nhàng mỉm cười để người ta đi, mình cũng cần có đường riêng cho mình. Nếu còn gặp lại, sẽ gọi nhau là “cố nhân”. Hay nếu như nhận được tấm thiệp ghi tên người ta và một người xa lạ, sẽ bình thản mở tủ quần áo, chọn một bộ đồ thật đẹp và đến chung vui.

Vì yêu một người trưởng thành, bản thân ta cũng đã phải là một người trưởng thành thật sự.

TÙY DUYÊN

“Cuộc đời là những lời chào gặp mặt và tạm biệt, cho đến khi chúng ta có duyên để gặp lại nhau lần nữa”.

Chị đồng nghiệp cùng công ty quyết định nghỉ làm sau mười lăm năm gắn bó để đi tìm cho mình một con đường mới.

Trong thư chia tay, chị viết: “Cuộc đời là những lời chào gặp mặt và tạm biệt, cho đến khi chúng ta có duyên để gặp lại nhau lần nữa”.

Cũng trong ngày hôm đó, trên facebook có rất nhiều bạn bè chia sẻ dòng trạng thái để tiễn đưa một người không quen về cõi vĩnh hằng. Vào facebook người đã khuất, thấy tấm ảnh bạn vẫn đang mỉm cười, và sẽ mãi mãi mỉm cười như vậy với bất kỳ ai ghé qua.

Trong những câu chia buồn, một bạn viết: “Em còn nhớ lần chia tay trước, anh hẹn lần sau sẽ dẫn em đi ăn ở một quán ngon lắm... Giờ đến khi nào mới có duyên để được ăn cùng nhau?”.

Ừ, thì đã là chẳng còn duyên để nhìn thấy nhau lần nữa trong đời.

Tính duy tâm, tin rằng cuộc đời này vốn dĩ mọi thứ đều tùy duyên. Khi duyên đã tận, người ta sẽ phải lìa xa nhau, dù là cưỡng cầu giữ lại cũng không thể toại nguyện, cùng lắm, chỉ là giữ được nỗi đau trong nhau.

Cũng có đôi lần dừng chân giữa đời tấp nập, tự hỏi, duyên mình đang nơi nao?

Nhớ có người bảo “Duyên do trời định, phận do người tạo”. Thực ra, số phận chỉ sắp xếp để người ta được nhìn thấy nhau, được gặp nhau trong một hoàn cảnh nhất định, đó là duyên. Nhưng để có thể tiếp tục đi cùng nhau ở đoạn đường phía trước hay không, đó là phận mà con người phải tự tạo ra, giữ lấy.

Thỉnh thoảng dự một vài buổi nói chuyện hay chia sẻ cùng những bạn thích đọc sách. Có khi buổi nói chuyện chỉ chưa đến chục người, nhưng ai cũng có thể thoải mái nói ra suy nghĩ của mình, không ngại ngùng, không giấu giếm. Những buổi gặp nhau như vậy là duyên. Cuối buổi, xin facebook của các bạn, để sau này dù ít có cơ hội gặp nhau cũng có thể thường xuyên nhìn thấy nhau đang ở trạng thái nào trong cuộc sống. Đó đơn giản là cách để người ta giữ duyên cùng nhau.

Tình cảm của con người, cũng là một loại duyên.

Có người gặp chỉ một lần, nhưng mất cả đời để quên. Có người gặp ngàn lần, cũng chẳng thể tìm ra một lần để nhớ.

Có lẽ tất cả những người xuất hiện trong đời mình, đều có một ý nghĩa nào đó; vấn đề là chúng ta có hiểu được ý nghĩa của việc gặp gỡ đó chưa. Không hẳn những người từng gặp đều đem tới niềm vui, có khi đó là nỗi buồn, có khi là nỗi đau, có khi là sự tiếc nuối cùng câu nói muôn thuở người ta hay thốt ra mỗi khi làm việc gì đó sai lầm: “Phải chi mình đã không...” Nhưng dù là vui hay buồn, hạnh phúc hay nỗi đau, những thứ đó thường gom chung trong hai chữ trải nghiệm.

Cuộc đời một con người, thực chất là hàng loạt những trải nghiệm đan xen nhau. Tùy vào duyên, mỗi trải nghiệm lại được gắn liền với một hay nhiều con người cụ thể. Như ngày đầu tiên bạn đi học, trải nghiệm khi đó là sự hào hứng pha lẫn rụt rè nhút nhát của một đứa trẻ đang quen được nuông chiều trong vòng tay bảo vệ của gia đình, nay được đẩy vào một môi trường rộng hơn là trường học. Những con người được gắn với trải nghiệm đó là thầy cô, bạn bè.

Nhớ ngày nhỏ, năm lớp một, nhát đến nỗi không dám giơ tay xin cô giáo cho đi vệ sinh. Để rồi cuối ngày hôm đó cô phải gọi mẹ đem vào một cái quần khác cho thay. Trải nghiệm kiểu vậy, không đẹp để gì, nhưng nó khiến người ta nhớ mãi vì gắn với một giai đoạn mà sau này, sẽ có lúc chúng ta muốn được sống lại, một lần thôi cũng được, nhưng trọn vẹn.

Có những trải nghiệm chúng ta có thể trải qua nhiều lần trong một đời người. Như là tình yêu. Cũng có những trải nghiệm cả cuộc đời chỉ có thể trải qua một lần duy nhất. Như là cái chết.

Khởi duyên tại trời, giữ duyên tại người.

Một cậu em vào nói chuyện cùng, cậu bảo đang thích một bạn kia trên facebook lắm, ngày nào cũng qua nhìn hình người ta, rồi im lặng, không dám like, không dám comment, sợ người ta biết. Với cậu, được biết người kia đang sống hạnh phúc đã là một niềm vui. Hỏi cậu có tính nói chuyện với người ta không, cậu ậm ừ, chần chừ: “Để một thời gian nữa đã”.

Cậu em cứ thế âm thầm theo dõi người ta, hơn một tháng thì đánh liều vào nói chuyện làm quen. Lúc nhận được tin trả lời, nó mừng rỡ khoe. Hai đứa nói chuyện được vài ngày, rồi lại thấy cậu mếu máo than vãn: “Người ta có người yêu rồi, chỉ mới quen được hai tuần thôi... Phải chi em nói sớm hơn...” Ừ thì cũng là cái chữ “phải chi” đó. Kết luận cho cả câu chuyện, nó buồn buồn, “Chắc là có duyên mà không nợ...”

Duyên thì cần phải có nợ, mới cho nhau được chút danh phận sao?

Trong những câu chuyện phiếm lúc buổi café, bạn hay cười buồn “Anh ấy rất tốt, nhưng lại đến không đúng lúc”. Hóa ra ngoài cái duyên được gặp gỡ, thời điểm nhìn thấy nhau cũng rất quan trọng.

Đúng người, đúng lúc, là một niềm hạnh phúc.

Đúng người, không đúng lúc, là hai nỗi cô đơn.

Rồi thì cuối buổi, giọng bạn nghe xa xăm lắm: “Chắc là duyên mình chưa tới kịp...”

Chỉ một chữ duyên, nghe có vẻ đơn giản, nhưng có khi cả đời cũng chẳng thể hiểu làm sao cho đúng. Thôi thì mọi việc, thành hay bại, được hay mất, vui hay buồn, nếu đã không thể tìm được lời giải đáp, thì cứ phó mặc cho bốn chữ “vạn sự tùy duyên”...

Tùy duyên mà tới, tùy tâm mà tính...

YÊU MỘT NGƯỜI CHƯA BAO GIỜ LÀ ĐIỀU DỄ DÀNG

Tình cảm, là thứ thuộc về tự nhiên, thế nên cứ để tự nhiên nó đến, không cần tìm cho nó bất cứ nguyên nhân nào. Yêu, chưa bao giờ là điều dễ dàng cho bất kỳ ai.

Có những người may mắn, cuộc đời họ chỉ yêu một người duy nhất, tình đầu cũng trở thành tình cuối, kết thúc bằng đám cưới trong sự mừng vui của hai gia đình. Có những người may mắn hơn, họ yêu nhiều hơn một lần, trải qua không ít cảm xúc thăng trầm của tình yêu. Những cảm xúc đó đôi khi cũng không dễ chịu gì lắm, nhưng cuộc đời thiếu đi chúng lại chẳng còn gì là thú vị.

Chắc là vì vậy, nên dù biết khổ đau, con người vẫn đắm đầu vào yêu. Đến mức, có nhiều người như nghiện cảm giác đau khổ trong tình yêu.

Nhiều lần bật facebook, thấy bạn kia chụp hình với người yêu, đăng lên cùng dòng chữ: “Hạnh phúc bên nhau mãi nhé”. Thấy vui giùm bạn, định bụng sẽ vào chúc mừng, nhưng chưa kịp thì đã thấy hai người bắt đầu ngồi chửi nhau trên đó, nào là “khốn nạn, mất dạy, lừa đảo, sở khanh, đê tiện, lãng loạn, trác nết...” nghe mà cũng đau lòng. Tính vào an ủi bạn cho qua cơn đau buồn, nào ngờ mới một hay ngày sau lại thấy chụp hình yêu thương cùng một người xa lạ.

Chắc yêu nhiều được sướng, nên người ta cứ phải yêu cho nhanh cho lẹ để còn đi yêu những người khác đang xếp hàng chờ.

Giai đoạn đẹp nhất của một cuộc tình, chắc là lúc người ta đang chinh phục, đang tìm hiểu, cưa cẩm nhau mà chưa gặt đầu nhận lời đồng ý trở thành người yêu của nhau.

Giai đoạn đó, như một gã thợ săn và con mồi tinh khôn. Gã thợ săn cứ canh chừng, ngắm kỹ, rồi bắn những phát đạn có chủ ý về phía con mồi, con mồi có khi né, lại có khi để bản thân dính phải những phát đạn cần dính. Và cũng có lúc vai trò của thợ săn và con mồi được hoán đổi, cứ thích vờn đuổi nhau trong một mớ cảm xúc ngập tràn của giai đoạn ban đầu.

Giai đoạn này, người ta thấy bản thân thương sao đến lạ.

Những câu hỏi được đưa ra nhiều khi chẳng mang theo mục đích, lý do gì, hỏi cho có hỏi, hỏi để được nhìn thấy người kia trả lời. “Đang làm gì đó, ăn gì chưa, ngủ chưa...” là những câu thường thấy nhất. Câu hỏi bình thường nhưng người được hỏi bỗng thấy thương sao đến lạ.

Nhiều khi chẳng cần người kia hỏi, bản thân cũng nhắn để thông báo cho người ta biết mình vừa làm gì xong. Bâng quơ lắm, kiểu như: mới về nhà, vừa tắm xong, mới dắt chó đi dạo, mới cho heo ăn, chả có ăn nhập gì nhưng cũng cứ nhắn tin. Mục đích chính cũng là để coi người kia có chịu nhắn lại hay không. Vậy thôi đó mà cũng thấy thương sao đến lạ.

Người ta lại hay nghĩ về nhau, bất kể khi nào. Đang ngồi đọc sách cũng chợt nhớ, đang ngồi làm việc trong công ty mà tâm trí cũng tận đâu tận đâu, đang đi ăn với bạn bè hay người thân cũng chợt nhớ coi người kia đang làm gì, đang nằm trên giường chuẩn bị ngủ rồi cũng ráng suy nghĩ coi người ta ngủ chưa. Suy nghĩ nhiều khi thương sao đến lạ.

Người ta bỗng thấy tính tình mình sao mà trẻ con, có khi nhớ, có khi muốn nói chuyện nhưng vẫn chọn cách im lặng, coi thử ai lì hơn ai. Rồi thế nào cũng có một người thua, vào hỏi một câu vu vơ gì đó. Người kia mừng lắm chứ, mà cũng giả đò như không quan tâm lắm, trả lời mấy câu nhảm ơ là nhảm, vậy mà người kia vẫn hiểu. Hiểu là đang thương sao đến lạ.

Lúc đó, người ta bỗng dưng thấy bản thân nhây ời là nhây. Nhiều khi nói chuyện chán chê đến hai ba giờ sáng, có mỗi chữ “tạm” và chữ “biệt” cũng được kéo dài thành cả một câu chuyện không đầu không đuôi, dù là cả hai đều biết sáng mai rồi sẽ nói chuyện tiếp, nhưng mà cứ tiếc, cứ nuối, cứ nhây. Tiếc vậy cũng thương sao đến lạ.

Người ta thấy đối phương là một trời của những điều lạ lùng, khó hiểu. Và cứ háo hức muốn tìm hiểu cho bằng được, để rồi nhiều lúc hiểu quá, lại thấy bản thân mình đau. Nên thôi, cứ dặn lòng là hiểu vừa đủ, để dành cho người ta một số thứ thuộc về bí mật, để lúc nào cũng thấy đối phương hấp dẫn trong mắt mình. Bí mật vậy đó mà cũng thương sao đến lạ.

Rồi vài tháng sau đó, nếu mọi thứ êm xuôi tốt đẹp, họ bắt đầu yêu nhau.

Khi yêu, người ta thường hỏi nhau một câu rất ngốc mà ai cũng thích hỏi: “Vì sao lại yêu anh (em)?”.

Hỏi câu đó, người hỏi thường mong chờ được nghe rất nhiều thứ tốt lành, tăng bốc, ngợi ca bản thân như “Vì đẹp, vì giỏi, vì giàu, vì sang, vì ngoan, vì hiền...” nhưng để rồi lại thường nhận được câu trả lời theo chiều hướng có hai ý chính là “Không biết” hay “Vì mày là mày”.

Người hỏi nghe xong chắc cũng có phần thất vọng, ừ ê, giận hờn gì đó, nhưng thực chất người trả lời đã nói đúng lòng mình.

Nếu yêu vì đẹp, thì khi tìm được một người đẹp hơn sẽ hết yêu. Nếu yêu vì giàu, tìm được một người giàu hơn sẽ hết yêu. Nếu yêu vì tình dục, tìm được một người cho tình dục tốt hơn sẽ hết yêu. Người ta yêu nhau vì thứ gì thì đôi khi sẽ vì chính thứ đó mà mất nhau.

Nên nếu yêu mà chẳng hiểu vì sao mình yêu, đó mới là yêu.

Yêu là yêu thôi, cần gì lý do.

Tình cảm, là thứ thuộc về tự nhiên, thế nên cứ để tự nhiên nó đến, không cần tìm cho nó bất cứ nguyên nhân nào.

Đi bên một người làm mình thấy vui, hãy đi cùng họ.

Nói chuyện với một người làm mình thấy thích thú, hãy nói chuyện cùng họ.

Nắm tay một người cho mình cảm giác ấm áp, hãy nắm lấy tay họ.

Hôn một người cho mình nhiều cảm xúc, hãy để môi gắn chặt vào môi họ.

Và ngủ bên một người cho mình cảm giác bình yên, hãy ngủ bên cạnh họ.

Nhưng đôi khi, đời chẳng thể như mình nguyện. Và cũng vì tình cảm là thứ thuộc về tự nhiên, nên khi tình cảm hết, người ta sẽ tự nhiên rời xa nhau.

Không ai đúng, ai sai.

Không biện hộ, thanh minh.

Cũng không cần giải thích.

Tất cả mọi lý do, chỉ có thể là tình cảm đã không còn.

Vì rắc rối như vậy, nên yêu một người chưa bao giờ là điều dễ dàng.

KÝ ỨC HÀ NỘI

Hà Nội trong ký ức, là bão ghé ngang, là mưa phùn, là những ngày phố cổ buồn tênh, là kẻ bàn tay người lạnh, và là lòng người nóng hổi yêu thương.

Lần đầu tiên đến Hà Nội, ngồi im trong chiếc taxi từ sân bay vào thành phố, nghe anh taxi bảo: “Chú em hên lắm đấy, ra đúng ngay đợt bão, còn là mấy ngày lạnh nhất năm nay”. Mỉm cười, thấy đúng là bản thân may thật, hai mươi mấy năm trời ở đất Sài Gòn, quen nắng, quen nóng, giờ mới ra đây đã được ưu ái cho thấm cái lạnh để biết với người ta.

Lần đó đến Hà Nội, mặc phong phanh, áo thun quần jean mang giày vải, lúc đứng chờ lấy hành lý ở sân bay, một người đi cùng nhắc nhở: “Anh hay thật, mùa này ra đây mặc thế này, bảo đảm bệnh cho xem”. Bất chợt nhìn xung quanh, đúng là thấy ai cũng đang hai ba lớp áo, khăn mũ chỉnh tề, thấy sao bản thân lạc lõng quá. Mà đời mình, có khi nào không lạc lõng đâu.

Ấn tượng đầu tiên ở Hà Nội, là những con đường chật hơn Sài Gòn. Người Hà Nội chạy xe vòng quanh, ít đèn xanh đỏ, ít khi dừng lại để đợi chờ và thêm một điểm là thỉnh thoảng lại thấy có những người lái xe và không đội nón bảo hiểm. Thắc mắc hỏi anh taxi, anh cũng chỉ cười, trả lời một câu như không trả lời: “Tại người ta thích như thế”.

Mùa đó Hà Nội gần xuân, người ta chở đào trên phố, chở mùa về từng con ngách nhỏ, có chị đạp xe, mang sau lưng mình những bó hoa đủ sắc màu. Bạn kể, đây là một nét đặc biệt ở Hà Nội mà Sài Gòn không thể nào tìm được. Dân Sài Gòn bán hoa trong tiệm, người Hà Nội bán hoa ở từng con đường, góc phố. Sáng cuối cùng ở Hà Nội, đã dừng chân để mua một bó hoa sen hồng tươi, cảm nhận được nụ cười của cô hàng hoa cũng vẹn nguyên tươi mới.

Chọn một khách sạn trong lòng phố cổ, bước dăm bảy bước đã ra đến Hồ Gươm. Người ta dặn, cứ đến Hà Nội không đi một vòng hồ là thiếu sót lớn, nên dù ngày đó lạnh, vẫn khoác áo rồi dạo hồ. Thấy người ta đi cùng nhau, có cặp đôi, tay đan vào nhau tìm hơi ấm giữa hồ gió lạnh căm căm, tự dưng sao tay mình lạnh lạnh.

Có lần khác đến Hà Nội trong đợt bão giữa năm, phố cuộn mình giữa mưa phùn. Khoác cô đơn, chỉnh lại cái khăn nổi nhớ trên cổ rồi bước xuống phố, lòng ướt mềm. Châm điều thuốc, vị đắng, the tan chảy trên đầu lưỡi, gió rít trên kẽ ngón tay.

Lạnh.

Nhớ có lần, ở nơi cách hơn nửa vòng trái đất, người nói mùa này bên đây lạnh dữ lắm, và “bàn tay em nhớ bàn tay anh”.

Đọc đâu đó, thấy ghi rằng kẻ bàn tay người không chặt, là để chờ những ngón tay khác đan vào.

Có mấy lần được rủ đi coi phim rạp, thường hỏi: “Ngồi coi có được nắm tay không?” có người cười, gật đầu, có người ngạc nhiên: “Sao mà suông sã quá”. Khi đó, cũng chỉ biết mỉm cười, chỉ là cái nắm tay thôi mà, chỉ là một lần cho mấy kẻ bàn tay bớt lạnh.

Sau mấy năm dài chưa thể bên nhau, cũng đã được một lần tao ngộ. Gần nửa đêm, người gọi điện, nói chỉ một câu “Em đói” thì đã lật đật chạy hơn chục cây số qua tận nhà, chở nhau đi ăn một vòng rồi về ngủ mới yên lòng. Ngồi đằng sau xe, tay người vòng ra đằng trước, ngón tay đan trong ngón tay.

Ngón tay mềm và ấm. Những ngón tay đan giữa đời, có khi tưởng chặt lắm, vậy mà, lơ một chút nhìn lại, thấy lạc nhau lúc nào cũng không hay... Ừ thì, đời mà, tay ai mà không cần tay ai khác ghép vào, chỉ mỗi tay mình, có lúc bơ vơ đến lạ.

Làm tình, cũng siết chặt những kẽ bàn tay người lạnh, trong tiếng thổn thức đời tan vào nhau. Nắm chặt vậy, phải chăng là tin tưởng nhau dữ lắm, hay chỉ là... tưởng rằng đã tin? Để làm tình xong, cố khép chặt tay, mà gió từ điều hòa vẫn lướt qua huỳnh huỵch, kẽ bàn tay run cơn lạnh chơi vơi. Người ta về rồi, đừng mơ mộng gì nữa.

Mấy đêm đổi mùa, cuộn trong lòng nhau tìm giấc an nhiên, người vô thức vòng tay, những ngón tay tìm nhau trong bóng tối nhập nhòa, cũng vô thức, kéo tay lên đặt môi hôn, thối luôn làn hơi ấm, hỏi câu: “Lạnh lắm không...”. Giây phút đó, thấy cô đơn lẫn dài khước mắt.

Ròng rã hai năm yêu nhau, chỉ mới được một lần gặp mặt, một lần bàn tay khế siết lấy bàn tay, để rồi rời xa, để rồi biên biệt. Mấy năm trời thương nhớ chỉ còn gói gọn qua mấy khung đàm thoại của máy tính. Giờ này ở nơi xa xôi đó, chắc kẽ bàn tay người cũng đang lạnh mùi cô đơn.

Bởi kẻ ở bên này, tay cũng đang cô đơn lắm.

Cô đơn chán chê, đón một chiếc taxi, lại bảo bác tài chạy quanh hồ một vòng để được nhìn lần nữa trước khi tạm biệt.

- Chú em đi đâu?

- Em cũng chả biết, anh cứ chạy quanh hồ giúp em.

Bánh xe lăn đều, như đời người cũng đang lăn đều. Hà Nội ngoài kia vẫn mưa phùn, lâm thâm, lòng người trong này cũng đang cuộn gió. Anh taxi hỏi thăm huyên thuyên về chuyện gia đình, chuyện Sài Gòn, bỗng dừng nổi cơn thèm bánh mì.

- Giờ này ở đâu còn bán bánh mì vậy anh?

- Giờ này không còn đâu em, bánh mì ở đây chỉ ăn vào buổi sáng thôi.

- Trong Nam, người ta ăn bánh mì cả ngày đó anh, thèm lúc nào thì ăn lúc đó.

- Thế à, còn ở đây chỉ ăn vào buổi sáng, tối chả biết bán cho ai. Mà em đã đi quanh hồ hai vòng rồi đấy, còn đi đâu nữa không?

- Em cũng không biết... À, anh dừng ở Nhà thờ Lớn giùm em, em muốn uống ly trà chanh.

Khi xe dừng, trả tiền xe, anh taxi còn hỏi thêm.

- Năm nay em bao nhiêu tuổi?

- Em hai tám.

- Vợ con gì chưa?

- Dạ chưa.

- Giời ạ, hai tám chưa vợ con, thế tới giờ chỗ ấy chỉ dùng để tiểu à.

Bật cười vì câu hỏi, nhưng cũng nén lại rồi trả lời.

- Dạ, chỗ ấy đã dùng vào việc khác, nhưng không dùng với gái thôi anh.

Anh taxi thối tiền, quay lại nhìn với ánh mắt khó hiểu, xong cũng ráng nặn ra một nụ cười trước khi chia tay.

Hàng trà chanh không còn đông người, lựa thừa vài ba bàn đang trốn giấc ngủ, hóa ra không chỉ ở Sài Gòn người ta chán ngủ, người Hà Nội cũng vậy. Chào chị hàng nước rồi gọi món.

- Cho em ly trà chanh đem đi.

Chị hàng nước hỏi lại.

- Có dùng đá không?

Gật đầu xác nhận rồi chị quay vào nói vọng vô bên trong.

- Một cốc trà chanh có đá mang về nhá!

Rồi thì cứ vậy, áo cộc tay, cầm ly... À không, cốc trà chanh có đá, đeo tai nghe, đi bộ ra lại hồ, đốt thuốc và nghe nhạc.

But I won't cry myself to sleep, like a sucker.

I won't cry myself to sleep, if I do, I'll die.

I pray you're life is sweet, you fucker, damn you, damn you, damn you.

Thỉnh thoảng, có vài người đi ngược chiều nhìn, chắc thấy lạ vì giữa những người mặc áo ấm lại có một kẻ ăn mặc phong phanh. Phố cổ dọn hàng, chân đặt đến trước cửa lúc nào cũng chẳng hay. Cậu tiếp tân trẻ, chỉ làm việc vào buổi tối ngược mắt nhìn, rồi mừng rỡ.

- Ơ, anh lại ghé à? Lần trước em thấy cuốn sách anh để lại nên đọc, mà anh về mất rồi, lần này phải ký tên tặng em nhá.

Mỉm cười, cầm bút hí hoáy cái tên cong vẹo của mình, dưới đó, viết thêm vài chữ kỷ niệm.

“Giữa Hà Nội cô đơn...”

CHO “KHỐC GIỮA SÀI GÒN”

Những ngày sống cùng Nam, là những ngày hạnh phúc trong đón đau.

“Khóc giữa Sài Gòn” là câu chuyện kỳ lạ nhất từng viết. Ý tưởng cho nó, xuất phát từ buổi nói chuyện cùng một người bạn trong đêm Sài Gòn vừa mưa xong, lòng người ai cũng ướt mem, sưng nước, rồi bời.

Đêm đó, chừng hai giờ sáng, khi đang ngồi làm việc, khung chat hiện lên lời chào của một người bạn. Hai đứa không thể gọi là quá thân, chỉ đơn giản biết nhau qua mạng xã hội, vài lần nói chuyện cùng nhau khi mệt mỏi, vài lần ngồi cùng với nhau chai bia lạnh giữa lòng Sài Gòn nóng bức. Câu chào của bạn, đến giờ vẫn chưa quên.

- Ngày mai tao sẽ về quê, Sài Gòn này không còn sống được nữa.

Im lặng một lúc, bạn hỏi tiếp.

- Mà không ngạc nhiên và hỏi lý do à?

- Cần gì hỏi, vì tao biết mày sẽ kể tao nghe.

Chiều muộn, bạn ra khỏi công ty, chạy xe về nhà và mua một hộp cơm. Trên đường về, Sài Gòn mưa bất chợt. Và trong túi bạn lúc đó chỉ còn năm ngàn đồng vì tới ngày mai công ty mới chuyển lương. Bạn dầm mình trong cơn mưa nặng hạt, đến đầu đường vào xóm trọ, nước ngập lên ngang chân, xe tắt máy.

- Tao tính dắt vào chỗ nào đó sửa xe, nhưng sức nhớ trong túi còn mấy đồng bạc cắc, nên cứ vậy mà dắt xe về, mát lắm mày, lâu lắm rồi mới được tắm mưa.

Chữ bạn bình thản, trào phúng, mà đọc thấy quá đối xót xa, chua cay.

Về đến phòng trọ, bạn mở hộp cơm ra ăn, hộp cơm lạnh tanh, bốc mùi đói nghèo. Ăn được nửa hộp bạn cầm ra ngoài cửa, ngoắc con chó bà chủ nhà nuôi lại cho ăn. Con chó ngửi xong, khinh khỉnh quay đi, không thèm liếm lấy một hột cho bạn vui.

- Đúng là chó nhà giàu... Tao viết đơn xin nghỉ rồi, mới nhấn gửi xong, sáng mai chờ chuyển lương rồi đi mua vé xe, về quê sống. Dưới đó có nghèo, cũng không đến nỗi như trên này...

Công ty bạn dạng tư nhân, nên nghỉ làm cũng không cần thủ tục gì rườm rà. Nghe xong chuyện, chẳng còn biết nói gì hơn ngoài chúc bạn sẽ thấy thoải mái với lựa chọn của đời mình.

- Tao cũng muốn chúc mày được bình yên ở Sài Gòn này. Vì mày không như tao, mày không còn nơi để về, Sài Gòn với mày là tất cả rồi...

Bạn nói đúng, sinh ra ở Sài Gòn, lớn lên ở Sài Gòn, gắn chặt đời với từng con đường, với khói, bụi, kẹt xe, mấy cái ngã tư nhấp nháy đèn xanh đỏ, những đêm người ta không ngủ, tranh thủ sống để chờ ngày mình chết.

Mà nếu có chết, chắc cũng sẽ chết ở Sài Gòn.

Nhiều người nói sao tàn nhẫn và bi kịch hóa Sài Gòn như vậy, vì ở đâu mà chẳng có chuyện giàu nghèo. Đúng, ở đâu cũng có người giàu, kẻ nghèo, nhưng phân hóa giàu nghèo ở Sài Gòn lại quá rõ rệt, không để ý thì thôi, chứ nhìn kỹ, chỉ chuốc thêm nỗi đau.

Nhớ có lần dừng đèn đỏ ở một ngã tư trong khu “đất vàng”, phía bên kia đường là trung tâm thương mại lớn vừa khánh thành vài tháng. Mấy ô cửa kính giăng đầy hình ảnh quảng cáo nước hoa, mỹ phẩm, đồng hồ, mỗi món cũng tầm vài triệu bạc, bằng tháng lương của mấy người làm

nghề lao động chân tay. Cửa khu thương mại mở, một cô gái ăn mặc sành điệu bước ra, nhìn trước sau rồi tiện tay quăng luôn lon nước ngọt rỗng trên tay xuống đất, vài giọt nước thừa văng ra con đường gạch trắng.

Chưa được mười giây, có bà già lom khom đi tới, tay xách túi nylon, cúi xuống tính lượm cái lon rỗng. Nhưng chưa kịp làm gì thì một thằng nhỏ chừng bảy tuổi, mặc cái quần xà lỏn, đi chân đất, mặt mũi đen nhem nắng nhanh chân hơn bà già, chạy ngang qua chụp cái lon rồi đi mất. Bà già đứng tiu nghỉu giữa đường nhìn theo, miệng lầm bầm gì đó như câu chửi thề.

Kể lại thì dài, chứ cả cảnh ấy chỉ chứng kiến trong chừng bốn lăm giây đèn đỏ. Chỉ bốn lăm giây, nhưng lại làm chảy nước mắt, làm mất hai đêm liền suy nghĩ.

Ừ thì Sài Gòn, thiên đường đó...

Và quyết định viết “Khóc giữa Sài Gòn”.

“Khóc giữa Sài Gòn” có sáu nhân vật. Mỗi nhân vật lại từ một bản ngã tách ra, sống trọn vẹn, vấy vùng giữa vùng đất luôn ám ảnh người ta trong từng miếng ăn, giấc ngủ.

Nơi đó có Tú, gã nhà báo, nhà văn bị giằng xé giữa đạo đức và vật chất. Uốn cong ngòi bút để lấy thật nhiều tiền, hay giữ tâm trong sạch?

Nơi đó có Ân, cô gái mất cân bằng ở cuộc sống thật, phải bám víu vào thế giới mạng, cầu xin sự quan tâm từ những người không quen biết.

Còn có Thụy, cậu trai trẻ phương xa, đến miền đất hứa chỉ với hành trang là nỗi chơi vơi giữa hai bờ giới tính và khát khao muốn khẳng định bản thân.

Hay như Mễ, người đàn bà đi nhật niềm đau, nhật ký ức. Để rồi đến cuối cùng, Mễ không thể tìm được một mảnh ký ức nguyên vẹn cho riêng mình.

Có cả Phan, dịu dàng nhưng cũng tàn bạo, ích kỷ nhưng vẫn bao dung, phức tạp nhưng cũng đơn giản, và là một mẫu đàn ông khó hiểu.

Và có Nam...

Nam là nỗi đau vẫn thường giấu kín, chỉ khi nào nhớ, khi nào cô đơn lắm, mới tìm đến Nam trò chuyện. Nam hay im lặng, nghe tất cả và mỉm cười. Nói chuyện đau với Nam, hoài phí, vì đời Nam đau đã quá đủ để thấy tất cả nỗi đau nhân loại là tầm thường, không hơn kém.

Những ngày đó sống cùng Nam, chỉ có rượu, thuốc lá, thứ âm nhạc ma mị và một nỗi nhớ lưng chừng.

Nhận ra nhớ cũng như rượu đang uống. Càng để lâu thì lại càng làm mình say, mình đắm chìm trong đó, mình cứ lâng lâng, lâng lâng. Có khi chạy xe ngoài đường, nhớ một đoạn đã thấy về tới nhà hồi nào không biết, y hệt lúc say. Hay có khi nhớ rơi thành từng giọt vô lòng, nghe buốt lạnh chảy dọc trong tim.

Rồi nhận ra nhớ cũng như thuốc đang hút. Nó đặng mà mong manh lắm. Có khi nhớ trào ra khỏi miệng, lơ lửng trên đầu, đưa tay bắt lấy thấy nhớ tan tành khói sương, tản mát nơi nào, để rồi, cả cái không gian hẹp xung quanh tự dưng ngập ngụa mùi nhớ.

Nhớ, cũng như bản nhạc sâu thẳm đang nghe. Chẳng vui vẻ gì, nhưng lúc đó hợp tâm trạng. Cũng có lúc nhớ lên cao rồi nhớ xuống thấp, có khi nhớ lặp lại hoài như điệp khúc, có lúc nhớ đột ngột ngưng, làm nhớ chơi vơi. Mà càng buồn, lại càng chọn nhạc sâu thẳm để nghe, và nhớ lại càng thêm nhớ.

Và nhớ, còn là cô đơn, bởi có khi nhớ, mà không biết được lòng đang nhớ ai.

Nam là nhớ, là đau và là cả cô đơn.

Người ta đọc “Khóc giữa Sài Gòn”, thường nói bị ám ảnh bởi Nam. Vì có lẽ, ai cũng có một bản ngã của Nam trong sâu thẳm tâm hồn. Bản ngã của nỗi đau nhưng vẫn phải tỏ ra bình thản trước mặt đời. Bản ngã của việc đôi khi người ta phải trốn tránh nỗi đau. Bản ngã của việc khóc bằng nụ cười và tìm niềm vui trong nước mắt.

Nam đại diện cho những thứ như vậy. Khi quyết định để Nam sống trong tác phẩm, cũng là lúc nhận ra mình phải học cách đối diện với nỗi đau, đối diện với mất mát. Đối diện với sự yếu đuối của bản thân để đứng dậy mạnh mẽ hơn. Chưa bao giờ nghĩ rằng những thứ mình viết ra có khả năng làm thay đổi người khác, nhưng chỉ hi vọng thông qua những gì mình viết, người ta có thể nhận ra phảng phất trong nhân vật là một phần bản thân họ.

Có người hỏi, “Khóc giữa Sài Gòn” còn có phần tiếp theo không?

Bản thân không trả lời được câu hỏi này, vì chính mình cũng không có câu trả lời. Có ai biết được mình còn lần nào để khóc giữa Sài Gòn hay không? Nhưng, câu chuyện của “Khóc giữa Sài Gòn” vẫn còn đang tiếp tục, tiếp tục trong chính cuộc đời mà mọi người đang ngày ngày chen chân sống.

Nếu một ngày phải khóc giữa Sài Gòn, hãy cảm nhận. Lệ không chảy ra từ mắt, mà chảy ra từ tim.

BORN TO DIE

Cuộc sống này ngắn lắm, nên cứ tranh thủ yêu thương đi.

Có thói quen, trước khi chia tay ai đó sau một cuộc hẹn, thường dặn người ta về đến nhà thì nhắn tin cho biết. Không phải là muốn kiểm soát, hay tò mò về cuộc sống người ta, chỉ đơn giản, muốn được yên tâm khi biết người đó đã bình an đến nơi cần đến.

Thói quen này có cũng đã lâu, xuất phát từ câu chuyện với một người bạn cũ. Lần đó hai đứa đi coi phim xong, lúc chở về nhà, bạn cũng nói sẽ nhắn tin khi về đến nơi. Nhưng tin nhắn của bạn, là thứ mãi mãi không thể nhận được trong cuộc đời này. Năm đó, bạn còn trẻ lắm.

Những ngày tháng gần đây, mỗi lần bật tin tức lên đọc, lại nhói lòng.

Một chiếc máy bay bỗng dừng mất hút giữa lưng chừng không trung, hơn hai trăm con người trở thành nỗi đau của những người ở lại. Một chiếc phà lật giữa biển khơi, gần ba trăm con người chỉ còn là những mảnh ký ức tang thương. Một trận động đất rồi nơi đó biến luôn thành nấm mồ của ngàn vong linh. Hay một chiếc cầu sập, một chiếc xe gây tai nạn trên đường, những người trên đó có bao giờ nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ dừng lại như vậy không?

Những cuộc đời dừng giữa lưng chừng. Một kiếp con người, sao mà mong manh quá.

Nhiều người thắc mắc, cái chết ra sao, có hương vị như thế nào? Chết rồi ta sẽ lên thiên đàng hay xuống địa ngục?

Chết là dừng thở, nằm đó, bỏ lại tất cả mọi thứ đằng sau, không còn buồn vui hay tội lỗi. Chết là hết, “là chuyển thiên di về miền của những linh hồn hội tụ”.

Có lần mặc một cái áo thun, in dòng chữ Born to die, nhiều người nhìn thấy lắc đầu khó chịu, nói rằng câu này tiêu cực quá. Có gì đâu mà tiêu cực. Rõ ràng con người ta sinh ra, rồi sẽ đến lúc chết đi. Tất cả chúng ta có một đích đến chung là cái chết, chỉ khác là cách chúng ta đi đến đó ra sao, và đoạn đường dài ngắn thế nào.

Có người đi một đoạn đường rất xa, gặp gỡ nhiều con người, đặt chân đến nhiều vùng đất. Có người chỉ đơn giản là ngồi đếm đời rụng rơi từng chút một theo lá thời gian.

Sếp bảo, ở đời có hai thứ mất đi rồi con người ta không bao giờ lấy lại được. Đó là gia đình và thời gian.

Càng ngày càng thấy thấm thía câu nói đó hơn, như một người biết rằng quỹ thời gian của mình đang được rút ngắn một cách nhanh chóng. Mới thấy trời nóng nực, loay hoay vài ba bữa đã thấy mưa ào từng cơn. Mới đón Tết xong với gia đình, mẹ đã loay hoay cúng tết Đoan Ngọ giữa năm. Mới yêu thương, giờ đã là xa lạ.

Tự hỏi, quỹ thời gian cuộc đời dành tặng cho mình, thực sự còn được bao nhiêu?

Có khi nào nằm xuống một giấc, nhắm mắt lại và không còn mở mắt ra được nữa? Khi ấy, bao nhiêu người sẽ khóc, bao nhiêu người sẽ cười?

Vì biết thời gian vốn dĩ rất quý, nên tập thói quen không được phung phí nó. Những việc không cần thiết thì nhất quyết không tốn thời gian. Như bạn bè rủ đi ăn uống café, thường bảo tui nó cứ chọn chỗ đi, rồi tao sẽ ra. Quan trọng là được gặp nhau, còn gặp nơi nào đâu đáng để bận tâm. Chỉ nên dành thời gian cho những thứ xứng đáng.

Và cho những người thực sự xứng đáng.

Cũng chẳng muốn phung phí thời gian vào việc ghét bỏ, giận hờn ai.

Cuộc đời này ngắn ngủi lắm. Sáu mươi năm một kiếp người, nghe có vẻ nhiều, nhưng so với mấy triệu năm hình thành của nhân loại, chỉ là một hạt cát giữa sa mạc mênh mông. Chính vì đời ngắn như vậy, thời gian để quan tâm, chăm sóc người mình yêu thương không đủ, thì hơi đâu bận tâm kẻ ghét mình.

Nghịch lý thường nằm ở chỗ, chúng ta cứ thường phán xét cuộc sống của người khác dựa trên quan điểm cá nhân, rồi lại loay hoay tìm cách sống sao cho hợp với đánh giá theo quan điểm của người khác. Mình không thể sống cuộc đời của người ta và người ta cũng chẳng thể sống cuộc đời của mình. Làm sao để hiểu hết những thứ đối phương đang chịu đựng mà phán với xét. Nên nếu đã không thể là yêu thương, bạn bè, thì cứ coi như xa lạ, đừng bận tâm về nhau. Sống sao cho có lợi với mình, đừng gây hại cho người khác thì cứ sống.

Cuộc sống này ngắn lắm, nên cứ tranh thủ yêu thương đi.

Khi bước qua gần nửa đời người theo cách nói dân gian, lại hay bắt đầu suy nghĩ về những thứ mình đang có, và nếu lỡ như chỉ còn được một thời gian ngắn để sống, liệu bản thân có thật sự thanh thản ra đi?

Người ta thực sự không sợ cái chết, họ chỉ sợ vì không đủ thời gian để làm hết những việc còn dang dở.

Hiểu được điều đó, nên lúc nào cũng cố gắng hết sức mình để hoàn thành những công việc của ngày hôm nay; để lỡ nếu ngày mai là một ngày không bao giờ tới, cũng sẽ không còn gì hối tiếc bỏ lại đằng sau. Chẳng đường cuộc đời, cũng chưa từng mong muốn là một hành trình quá dài. Chỉ mong sao, tiền được cha mẹ phút cuối, nhìn thấy em gái có chồng, sinh con. Vậy thôi đã đủ cho một kiếp lai sinh.

Sống đâu cần phải lâu chỉ cần sâu là được.

“MỘT ĐÊM”

Cô bạn thân hay than thở: “Yêu đương bây giờ nhạt lắm, chủ yếu bọn đàn ông chỉ muốn lên giường”. Hỏi lại: “Thế mà có dễ ngủ với đàn ông không?”. Cô gật đầu, “Do mà cả thôi, trách gì họ”. Lần này cô nàng giãy nảy: “Ngủ cùng nhau thì có gì mà ghê gớm đâu, chừng nào hai đứa thức cùng nhau mới có chuyện”. Ừ thì, cô bạn cũng có lý.

Trở lại chuyện yêu đương bây giờ nhạt hơn ngày trước, đám bạn hay ngồi nói chuyện để tìm hiểu nguyên nhân. Chưa ai chính thức công nhận, nhưng hình như cái mục đích cuối cùng của tình yêu với nhiều người chính là hôn nhân. Người ta gặp nhau, thích nhau, tán tỉnh nhau rồi yêu nhau. Khi đã yêu nhau, người ta lại bắt đầu “mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ”, trong đó, viễn cảnh thường thấy là ông chồng đi làm, bà vợ ở nhà chăm sóc con nhỏ. Điều này thấy đồng tình, mà mọi người cũng phải công nhận một chuyện là, chỉ khi có cái đám cưới, nhiều người mới gọi đó là một tình yêu đẹp.

Trong hôn nhân, có một việc khá tế nhị mà nhắc đến nhiều người ái ngại, đó là tình dục. Thật tình mà nói, tình dục bản thân nó không xấu, nó cũng được xếp vào nhóm nhu cầu cơ bản của con người, chung với ăn, ngủ và đi toa-lét. Thế nhưng người đời thường ngại ngùng, khắt khe khi nhắc tới nó, đặc biệt là ở một nước phương Đông như ta. Ông bà ta ngày xưa tế nhị, nhắc đến tình dục thường gọi bằng cụm từ quan hệ vợ chồng, hiểu đơn giản như ông bà thì tức là sau khi hai người đã là vợ chồng rồi thì mới có tình dục. Nếu cứ tiếp tục suy, trong quan điểm bao đời nay, nằm thấp thoáng trong những mục đích cuối cùng của tình yêu, sẽ có tình dục.

Chúng ta cũng hay nghe người đời bảo: “Tình dục là kết tinh của tình yêu” cùng lời nhắn “Yêu thương chưa đủ thì đừng rủ nhau lên giường”. Nhưng ngặt nỗi, trong thời đại mở cửa như hiện tại, con người ta cũng dễ... mở nhiều thứ cùng nhau hơn. Thậm chí các bà mẹ ngày nay dạy con gái thế này: “Thằng đàn ông nào thề sống chết cùng con thì nên cẩn thận, nó muốn cưới đồ con ra đó”.

Tình dục bây giờ dễ kiếm hơn ngày xưa rất nhiều. Đó là một sự thật chúng ta nên chấp nhận. Quan điểm của thời đại thay đổi, ảnh hưởng từ lối văn hóa Tây - Âu, như tên một bộ phim: “Tình dục là chuyện nhỏ”. Bỏ qua chuyện dùng tiền để mua tình dục bị xã hội ngăn cấm, người ta bắt đầu nhìn nhận một khái niệm mới là “one night stand” hay gọi đơn giản là “tình một đêm”.

Tình ở đây, dĩ nhiên là tình dục. Đó là khi hai người đã trưởng thành, hiểu rằng mình cần tình dục từ đối phương, đồng ý lên giường cùng nhau để rồi khi bước xuống giường, mặc lại quần áo, đoạn ký ức vừa rồi gần như được xóa sạch, trở thành một ký ức đáng để che giấu của cả hai. Nếu có gặp lại, cũng đơn giản là bắt tay, mỉm cười, thậm chí, có người còn lờ nhau đi như chưa từng đầu ấp tay gối, quên luôn cái câu ông bà xưa hay nói: “Một đêm chồng vợ, ngàn năm ân nghĩa”.

Nguyên nhân vì sao người ta tìm đến tình một đêm, lại xuất phát từ những câu chuyện riêng tư. Có người vừa chia tay, họ đau, mượn tình một đêm như liều thuốc giảm đau hiệu quả, trả thù cho những ngày chung thủy vừa trải qua. Để rồi sau mỗi đêm chóng vánh như vậy, cảm giác, cảm xúc yêu đương lại thêm tro lì. Có người không muốn yêu (chính xác hơn thì chưa sẵn sàng đầu thêm lần nữa trong tình yêu), nhưng lại có nhu cầu tình dục mà không muốn ăn bánh trả tiền, thế là tìm thêm một người cùng chung suy nghĩ để có tình một đêm.

Tình một đêm không phải một tội lỗi, vì cơ bản đó là sự tự nguyện từ hai người, không ai ép ai, cũng chẳng ai lừa gạt ai. Tuy nhiên, nếu những nhu cầu tình dục đẩy người ta vào hoàn cảnh

phải làm tình mà không phải với người mình yêu thương quá nhiều lần, đó là lúc tình yêu dần nhạt nhòa.

Tình một đêm quá nhiều, sẽ dễ dàng tập cho bạn thói quen quên mất chuyện yêu đương mà chỉ chăm chăm vào việc làm sao để lôi một người lên giường. Khi gặp một người bạn có cảm tình, thay vì trước đây bạn sẽ nghĩ đến cảm giác yêu đương, những buổi café chỉ hai người, thì bây giờ, chỉ toàn là ánh đèn vàng vọt của những căn phòng khách sạn cùng những đụng chạm xác thịt. Bạn sẽ không còn chú ý đến tính tình, sở thích của họ, mà chỉ tập trung vào thứ đằng sau lớp quần áo, tiếc rằng, đó không phải trái tim, mà là thứ nằm dưới nữa.

Tình dục không xấu như mọi người nghĩ, nhưng nó không phải tất cả trong tình yêu.

Tình yêu, cũng như bất kỳ thứ nào khác trên đời, trải qua thời gian, qua sự đổi thay của lịch sử, cùng nhân sinh quan của con người, cũng dần thay đổi. Khi chúng ta dễ dàng đón nhận tình dục hơn, không có nghĩa rằng khi đó tình yêu cũng dần trở nên nhạt nhòa hơn. Thật tình, bản thân cũng chẳng thiết tha quan niệm ngày xưa rằng phải giữ trinh tiết cho đến ngày về nhà chồng. Tư tưởng đó không sai, nhưng để phù hợp với thời hiện đại thì nó đã không còn luôn chính xác. Thực tế rằng có nhiều cặp vợ chồng cưới nhau về rồi, mới lại thấy không hòa hợp trong chuyện gối chăn, xảy ra cảnh “ông ăn chả bà đi ăn nem”. Thế nên khi còn trẻ, hãy yêu hết mình, và khi cảm thấy đủ tự tin với người mình yêu, có thể thả lỏng bản thân một chút với tình dục (tất nhiên là tình dục an toàn nhé).

Nhưng, dĩ nhiên bạn nên hiểu rằng đừng tự biến mình thành món đồ chơi tình dục của bất kỳ ai. Đừng dễ dàng cởi bỏ quần áo, chấp nhận làm tình với tất cả những người có nhu cầu cùng bạn. Bởi vì bạn biết không, có nhiều người, nhân cách của họ dính trong bộ quần áo, cởi ra, và mặc lại vào thì sẽ thay đổi hoàn toàn, bạn không nhận ra được đâu.

Thực tế thì tình dục không đủ khả năng làm mờ dục tình yêu, nó giúp tình yêu thăng hoa hơn, và đâu đấy, gắn kết người ta để đi đến con đường hôn nhân. Tuy nhiên, tình dục cần phải được đặt đúng nơi, đúng người, đúng lúc thì mới phát huy hết công dụng của nó.

CHIA TAY XONG, NGƯỜI TA LÀM GÌ NHỈ?

Chia tay xong, hãy học cách yêu thương bản thân. Ích kỷ cũng được, chẳng sao cả, miễn sao sự ích kỷ đó không làm hại đến ai...

Đưa bạn chia tay xong, ngồi mất cả buổi để lục lại hình chụp chung trên facebook, xóa cho bằng hết. Nhìn cảnh đó, vừa cười vừa, góp ý:

“Sau này có yêu người mới, mà chụp hình thì gom vào một album, đặt tên là Yêu mãi ngàn năm, Tình đẹp mùa chôm chôm, Chuyện tình Lan và Điệp, Yêu trong mù lòa... để lúc chia tay, nhấn xóa một lần cho gọn”.

Đưa bạn gạt đầu hưởng ứng rồi lại tiếp tục ngồi xóa hình, giết chết kỷ niệm.

Bản thân không có thói quen cắt đứt mọi liên lạc với người cũ. Những thứ người ta hay làm như xóa hình, block facebook nhau, cũng chẳng bao giờ làm, trừ khi đối phương là người chủ động thì mình đành chịu.

Người cũ đã thuộc về kỷ niệm, mà kỷ niệm thì luôn luôn đẹp vì chúng ta chỉ trải qua cảm giác đó một lần duy nhất trong đời. Chẳng có lý do gì lại không giữ lấy những thứ tốt đẹp cho cuộc đời mình, trong khi vốn dĩ xung quanh chúng ta đã có quá nhiều thứ chẳng tốt đẹp gì lắm mà vẫn được tung hô.

Cũng chẳng có thói quen nói xấu người cũ, để làm gì nhỉ? Để chứng minh cho người khác rằng mình đã có một quyết định sai lầm sao? Người đã cũ rồi, nếu được hỏi đến, chỉ thường trả lời: “Đó là một chuyện tình nhiều kỷ niệm.”

Thỉnh thoảng, lại vào facebook của người cũ để nhìn qua một lượt. Không hẳn là quan tâm, vì giai đoạn tình cảm còn đủ để quan tâm nhau đã qua rồi, chỉ là giống như mình đi nhìn lại coi ký ức của mình sau một thời gian dài đã ra sao.

Nếu thấy họ sống tốt đẹp hơn trước, mừng cho họ. Vì ít ra, rời xa nhau không làm ảnh hưởng gì lắm đến cuộc đời họ, và biết đâu chừng, đó còn là một may mắn cho họ.

Nếu họ sống tệ bạc hơn ngày còn bên nhau, lại thấy mừng cho bản thân mình, vì quyết định rời xa họ là một quyết định hoàn toàn chính xác. Người không biết trân trọng cuộc sống của mình, thì đâu đáng để được yêu.

Có lần, vừa quyết định dừng lại sau một mối quan hệ, người mà lúc đó đã là cũ viết một câu hỏi lên facebook: “Những người vừa thất tình hay làm gì nhỉ, để mình làm cho giống với người ta?”. Gõ vào phần bình luận hai chữ “làm người”, nhấn gửi đi xong thấy lòng nhẹ tênh, chẳng còn gì tiếc nuối cho chuyện đã qua.

Ừ thì chia tay xong, có buồn, có vui, có đau đớn vật vã đến đâu, thì vẫn phải sống, phải ăn, phải hít bụi và đi làm. Tin đi, chia tay không đáng sợ đâu, chia tay mà trong túi không còn tiền mới đáng sợ.

Cực kỳ đáng sợ.

Ở giai đoạn “hậu chia tay, người ta lại làm những thứ khủng điên để bản thân mình thoải mái, hay ít nhất tưởng rằng thoải mái.

Bọn con trai bày đặt rượu bia, dù trước đó chúng chưa từng nếm thử một giọt nào trong đời, chẳng qua là nghe người ta bảo “nâng chén tiêu sầu” nên vội vã làm theo. Để rồi coi người yêu cũ như mớ rượu bia từng nạp vào người, nôn ọe ra cho bằng hết mới có thể lăn đùng ra ngủ.

Bọn con gái đi cắt tóc. Từ dài thành ngắn, ngắn rồi thì ngắn hơn, có khi chẳng thể ngắn hơn thì cứ để anh thợ cầm kéo nhấp nhấp vài cái cho có cảm giác cũng được. Như thể coi chuyện tình cảm vừa qua là mấy cọng tóc, cắt là đứt, rồi quét, cho vào thùng rác. Không cần tái chế.

Vài người từng trải hơn, lại có thói quen dễ dãi trong các mối quan hệ. Sẵn sàng hẹn hò, café, coi phim, coi kịch, thậm chí lên giường với những người mà trước đây chẳng bao giờ mình chú ý đến, hoặc có nhớ đến, cũng chỉ gom gọn trong hai chữ, “chán ngắt”.

Giờ thì sao, sẽ ngồi cùng nhau, nói chuyện về mấy đề tài sở thích vớ vẩn, về cuộc sống, hôn nhân gia đình ảo tưởng xa xôi. Bản thân chúng ta sẽ cảm thấy mệt, nhất là khi nghe mấy câu hỏi kiểu như: “Thích ăn gì, thích đi chơi ở đâu, thích nghe nhạc gì?...”

Và trong những cuộc hẹn hò kiểu vậy, người ngồi đối diện thường bị đem ra làm vật so sánh với mẫu người cũ. Không có người này thì có người khác, nhưng quan trọng là người khác không cho ta được cảm giác như người này.

Nếu là người cũ, hẳn sẽ biết ta không thích ăn cá, và chẳng rủ ta đi ăn sushi.

Nếu là người cũ, hẳn biết ta thích phim hài hơn mấy bộ phim hành động bom tấn.

Nếu là người cũ, hẳn biết ta ghét mấy quán café ồn ào, chỉ thích quán nào êm dịu bên ánh nến.

Nếu là người cũ, hẳn biết chở ta sẽ phải đi đường vòng, vì đơn giản ta muốn được gần hẳn thêm vài giây nữa.

Nếu còn người cũ... thì ta đã chẳng cần hò hẹn với một người chỉ để thay thế.

Giai đoạn này được gọi là giai đoạn phao cứu sinh. Giống như ta đang quen được yêu đương, ngập tràn trong những niềm vui, hạnh phúc, rồi dùng một cái, bị quăng ra giữa đại dương của nỗi buồn, chịu thêm mấy cơn sóng cô đơn đánh cho tan nát. Ta hoảng loạn, chơi vơi, quơ tay tìm kiếm bất cứ thứ gì có thể bầu vịu để duy trì sự cân bằng cho bản thân. Nhưng chỉ cần vượt qua giai đoạn này, đến khi đã có thể tự vùng vẫy, quen với cô đơn, ta lại quăng cái phao cứu sinh đi, tàn nhẫn với người ta lắm.

Thường thì sau một khoảng thời gian, chỉ để thay thế sẽ tỏ tình, nói rằng yêu thương, rằng muốn xây dựng một tình cảm lâu dài. Và cũng theo lẽ thường, nhận lại câu trả lời rằng: “Xin lỗi nhưng bản thân chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ mới”.

Đó là một câu nói dối.

Thực ra là do chỉ để thay thế không đủ sức hấp dẫn để làm ta yêu, thế thôi.

Chọn người thay thế, hay làm người thay thế, chẳng ai là dễ chịu. Thế nên, đừng vì sự cô đơn của bản thân mình mà tàn nhẫn với người khác, để rồi người đau không chỉ một mình ta.

Phó mặc cảm giác cho nỗi buồn cũng được, nhưng hãy cân nhắc đến những thứ sẽ nhận lại sau giai đoạn này. Làm người ta đau, bản thân mình chưa chắc không đau. Từ chối người khác, rồi sẽ có lúc chính ta bị từ chối. Buông bỏ một cái phao cứu sinh, biết đâu chừng rồi cũng có khi bản thân mình biến thành một cái phao. Cuộc đời, chẳng biết chuyện gì xảy ra phía trước.

Thế nên, chia tay xong, hãy học cách yêu thương bản thân. Ích kỷ cũng được, chẳng sao cả, miễn sao sự ích kỷ đó chẳng làm hại đến ai. Đọc nhiều sách, học thêm một môn nào đó, du lịch để nhìn ngắm và cảm nhận thế giới, hay đơn giản là chăm chỉ hơn trong công việc... những thứ ấy, có lẽ hữu ích hơn việc mãi mê hẹn hò cùng những người mà bản thân ta biết chắc rằng chẳng đi đến đâu.

Và khi mọi chuyện qua đi, chúng ta nhìn lại, chợt nhận thấy bản thân mình trong giai đoạn ấy,

thật đại khờ, xuẩn ngốc đến bao nhiêu.

“Nếu chia tay anh, em sẽ viết một cuốn tiểu thuyết. Rất kinh dị. Em là hung thủ giết người, còn anh sẽ là nạn nhân, cùng ạ!”.

NGƯỜI SÀI GÒN - CAFÉ SÀI GÒN

Đời tác giả, là chuỗi ngày dài lê lết ở những quán café, nghe chuyện thiên hạ, ngẫm chuyện đời, ôm máy gõ đến khi ngón tay tê cứng thì về lại nhà, tạm cho mắt khép lại vài ba tiếng rồi ngày mai lại lần la thêm vài quán café lạ.

Ở Sài Gòn, ngồi café là thói quen của rất nhiều người. Tình nhân hẹn hò, ra café. Họp bàn công việc, ra café. Bạn bè tụ tập, ra café. Buồn, ngồi café. Vui, ra café. Chả buồn chả vui, café thẳng tiến. Đến nỗi, kết thúc vài cuộc nói chuyện xã giao nào đó trên mạng, người ta hẹn nhau “Bữa nào rảnh thì đi café ha”. Dù rằng sự thật là bữa nào rảnh thường đồng nghĩa với không bao giờ.

Chả ai biết Sài Gòn có bao nhiêu quán café, từ lề đường đến trong hẻm, từ sang đến bèo, từ mắc đến rẻ, từ ngon đến dở, từ có phong cách riêng cho đến chỉ mở ra cho có chỗ để người ta ngồi giết thời gian. Chắc có đếm, cũng mất hàng mấy tháng trời.

Người ta vào café, cũng chưa chắc sẽ gọi café, có khi họ gọi nước chanh, có khi gọi hột é, có khi gọi bánh gọi kem vì cơ thể vốn không quen chất kích thích, nhưng dù gọi gì, họ vẫn gọi chung cho buổi đi hôm đó là buổi đi café.

Viết về Sài Gòn mà không viết về café Sài Gòn là một thiếu sót lớn.

Giữa Sài Gòn, có quán café nhỏ nằm trong hẻm. Chủ quán là cô họa sĩ năm nay ngoài bốn mươi, chưa chồng. Quán tên “Chờ”, nghe khắc khoải như nỗi niềm cô mang.

Năm đó, cô và anh yêu nhau nồng cháy. Thứ tình yêu đầu đời chớm nở hừng hực như lửa khiến con người ta chỉ muốn như thiêu thân lao vào để được sống, chết cùng nhau. Tiếc là chưa được bao lâu, anh nghe lời gia đình vượt biên sang nước khác.

Ngày đi, anh nắm chặt tay cô, dặn cô chờ, qua được bên kia anh sẽ về tìm, làm đám cưới rồi đón em sang sống cùng. Anh cứ vậy mà đi, cô cứ vậy mà chờ. Năm năm cô chờ, mười năm cô chờ, hai mươi năm cô chờ, tuổi thanh xuân qua rồi, giờ ngoài bốn mươi mà cô vẫn còn chờ.

Ai ghé quán uống nước hỏi, cô cũng cười: “Chờ người mình yêu, xứng đáng mà”.

“Chờ” đầy tranh cô vẽ. Chủ thể trong tranh là đàn ông. Thân hình rắn rỏi, đường nét cơ thể rõ ràng, chỉ mỗi gương mặt tựa khói sương. Khách đến quán mấy buổi chiều, thấy cô ngồi vẽ, khách hỏi: “Sao không có gương mặt, hay bà chủ không còn nhớ?”.

Cô lại cười: “Có bao giờ quên đâu mà không còn nhớ, chỉ là muốn giữ lại gương mặt cho riêng mình, đàn bà tuổi này, ích kỷ lắm”.

Và quán chờ, tranh cũng chờ, cô cũng chờ.

Hay như trong căn chung cư cũ từ thời Pháp dựng, có một căn nhà bỏ hoang, nghe nói đêm nào cũng có tiếng người cười, người khóc trong đó. Có gã sinh viên nọ chẳng tin chuyện ma quỷ, quyết định hỏi thăm, thuê lại căn nhà rồi mở quán café theo phong cách cũ.

Quán như căn nhà gã trai, gã cũng đặt tên cho quán là “Nhà”. Gã kêu: “Ai cũng có một căn nhà để quay về, tới quán tui thì cứ coi như vô nhà tui ngồi chơi uống miếng café rồi về”.

Nhà gã toàn những kẻ lười nhác có gout riêng ghé thăm. Giữa nhà, gã đặt cái giường gỗ rộng, trên có mấy chiếc gối, khách thích cứ nằm dài trên giường đọc sách, gã làm café xong sẽ bung tận nơi cho uống. Có ngày khách thấy gã đứng lui cui trong bếp, nấu mì gói, mùi thơm phức, gã hỏi ăn không rồi đem ra cho một tô, chủ quán và khách cứ vậy ngồi húp xì xụp, nhìn thương hết sức.

Quán gã chỉ bật nhạc Pháp, mà thể loại nhạc Pháp xưa đã từng được dịch sang lời Việt cho những danh ca thời xưa hát. Ai đến quán, nghe nhạc cũng thấy sao quen quá, bài này tiếng Việt mà, sao giờ có cả tiếng Pháp nữa đây. Gã chẳng trả lời, chỉ cười khẩy, nhìn thấy ghét.

Cũng có tối gã ôm đàn guitar, ngồi so dây, gảy phím, nghêu ngao hát nhạc Trịnh. “Một quá chân ta này, tìm đến chiếc ghế nghỉ ngơi. Một quá thân ta này, nằm xuống với đất muôn đời. Kìa còn biết bao người, dẫu dẫu tới quanh đây...” Giọng gã trầm trầm, ồ ồ, hát chưa chắc đã hay, nhưng nghe đầy cảm xúc.

Có những đêm người ta không thèm ngủ, lại thích được loanh quanh Sài Gòn, thấy đời như gió, mình như lá vàng ngoài kia. Gió cuốn lá bay, chứ có mấy khi lá bay ngược hướng gió. Người xuôi theo đời, chứ mấy khi đời chiều theo ý mình. Mỗi chân, muốn tấp vào quán nhỏ ven đường, kêu ly café nóng uống cho tỉnh người để lại sống với Sài Gòn không ngủ.

Vì vậy, mà Sài Gòn có quán café mang tên “Thức”. Nội quy của quán rất đơn giản, người vào đây uống thì không được ngủ. Quán mở cửa suốt đêm, ba bốn giờ sáng đi về ghé qua vẫn có thể kêu ly café bốc khói.

Mà cái chuyện vào café có uống café hay không lại là một câu chuyện hoàn toàn khác. Người ta có thói quen gọi chung cho việc đến quán ngồi là “đi café” nhưng tới đó rồi có nhiều người lại chẳng bao giờ biết mặt cái thằng tên “café” là thằng nào.

Biết được chuyện này, có cô bé nhỏ nhỏ xinh xinh, mở liền tay một quán tên “Bão” đặt trên tầng hai của một chung cư cũ giữa lòng Sài Gòn. Quán nhỏ, ghế bàn gỗ, kiểu xưa cũ, nhìn vào gọi cho người ta hoài niệm vào một thành phố ở thời nào. Mỗi cái bàn trong quán cũng có xuất xứ riêng của nó. Cái bàn này là bàn máy may tái chế, khách ngồi ngựa chân thì đập đập vài cái cho vui. Cái bàn kia là cắt từ một cây dù làm chân, nhìn còn vết gỉ sét hoang phế thời gian.

Lại nói nước của cô bé bán, chẳng có café mà chỉ toàn những món là lạ. Như gạo lức rang rồi nấu lên, hay nước sả nấu cùng chanh, lá sa-kê cũng được cô nghiên cứu để biến thành một thứ tên trong thực đơn của mình. Những ngày cuối tuầnmình ên xách máy lên ngồi giữa “Bão”, nhìn Sài Gòn trải dài dưới kia, nghe bài “Biệt ly” của danh ca Thái Thanh, thấy lòng lặng thình đến lạ.

Giữa tâm bão đôi khi lại là nơi yên bình nhất.

Mà hình như cũng không phải chỉ mỗi mình “Bão” muốn đưa người ta hoài niệm quá khứ, một vài quán café khác của Sài Gòn cũng chọn con đường tôn vinh những giá trị xưa cũ.

Như cậu em hay ghé vào con hẻm nọ, có quán tên “Người Sài Gòn”, rất có gout riêng. Quán trưng bày những thứ tranh ảnh về Sài Gòn ngày trước, có cả mấy tờ quảng cáo, áp phích vẽ tay, màu sắc lem dần cùng tháng năm. Người vào quán cũng biết cách lặng im, không ồn ào, không hời hả như những quán café bật nhạc lớn khác. Họ hay kêu cho mình một cốc café phin, rồi nhìn nằng ngoài kia trượt dài, kiên nhẫn chờ cho từng giọt café rơi hết. Thấy đời sao mà y chang cái ly café trước mặt, chắt lọc mới được tinh hoa, thứ còn lại chỉ toàn cặn bã.

Có kẻ đi vào quán, hỏi thế nào là người Sài Gòn?

Người Sài Gòn không nhất thiết phải sinh ra ở đất Sài Gòn. Hễ bất cứ ai, muốn đến Sài Gòn, chọn mảnh đất này làm nơi mưu sinh, ngày ngày ra đường, chen chân trong kẹt xe, bụi bặm, chiều chạy chùng mấy trăm mét lại đứng chờ đèn đỏ. Nói chuyện thường có chữ “dạ” và “dzậy heng” thì đã là người Sài Gòn.

Sài Gòn không hẹp hòi với ai. Ai đến cũng đón nhận, nhưng ai đi cũng chẳng bao giờ níu giữ.

Giữ làm gì nhỉ, nếu muốn ở lại thì người ta đã không nhón bước chân lên.

Người Sài Gòn như ly café Sài Gòn. Nóng nên cần bỏ rất nhiều đá. Có khi đá chiếm bảy phần, đưa ly café lên miệng, hút cái rột là hết sạch.

Người Sài Gòn như ly café Sài Gòn. Nếu thích café phin, phải ngồi đợi một thời gian. Nếu muốn hiểu người Sài Gòn, phải ngồi xuống nói chuyện, đừng nhìn rồi vội phán xét.

Người Sài Gòn như ly café Sài Gòn. Nhiều lúc vội vã đến như mấy xe café dựng dọc đường, có anh bán hàng đứng cầm cái ly pha quay quay, ai tấp vô cũng chùng mấy giây là có.

Người Sài Gòn như ly café Sài Gòn. Không ai hâm lại café để uống, người Sài Gòn cũng chả bao giờ muốn nhắc đến chuyện cũ, qua được là cho qua, thường nhìn về tương lai hơn quá khứ.

Người Sài Gòn như ly café Sài Gòn. Café đủ mọi loại, thượng vàng hạ cám. Người Sài Gòn cũng đủ loại tốt xấu. Có khi ly café mấy chục ngàn lại toàn hóa chất, không bằng ly café tám ngàn của ông già tóc trắng bán ở góc đường. Cũng như người mặc veston sang trọng trong túi còn mấy chục ngàn, thua ông kia mang dép lao đang đếm đô-la con gái gửi về từ Đài Loan.

Café Sài Gòn là vậy đó, có tiền thì cứ mua một ly mà thưởng thức.

Người Sài Gòn vậy đó, có thích có thương thì tới gần mà tìm hiểu.

Thôi thì nếu có dịp ghé qua Sài Gòn, nhớ kiếm quán café nào đó, ngồi xuống uống một ly, cảm nhận cái hương vị café Sài Gòn có gì khác lạ so với những chỗ khác.

Còn nếu được, thì bữa nào rảnh mình đi café với nhau, heng!

Có cô bạn thân xinh xắn, mỗi lần post một tấm hình lên facebook có cả mấy trăm người nhấn like. Nhưng mỗi lần như vậy, cô chỉ ngồi nhìn từng người đã like hình mình, và chờ xem có “một người nào đó” nhấn like hay chưa.

Nếu thấy có rồi, cô tủm tỉm cười, nếu chưa thấy, cô lại đợi chờ, thấp thỏm.

Giữa trăm người, vẫn chỉ thấy một người.

Giữa ngàn người, vẫn chỉ nhớ một người.

Giữa triệu người, vẫn chỉ cần một người.

Giữa tỉ người, vẫn chỉ chọn một người.

Giữa thế gian mênh mông, vẫn chỉ muốn đi mãi cùng một người.

Cô gọi đó là yêu.

KHI NGƯỜI TA KHÔNG CÒN YÊU BẠN

Khi người ta không còn yêu bạn, bạn xứng đáng được một người khác tốt hơn yêu nhiều hơn như vậy. Khi người ta không còn yêu bạn, thật chẳng quá khó khăn để nhận ra.

Khi người ta không còn yêu bạn, tin nhắn của bạn không còn được người ta trả lời nhanh chóng, thậm chí cũng không mở máy lên xem bạn nhắn điều gì. Người ta cũng sẽ chẳng còn chủ động nhắn tin cho bạn, hay nếu có, chỉ là những tin nhắn nhát gừng gồm những chữ như “ừ” và “ok”. Các cuộc điện thoại cũng thưa dần, thậm chí nếu bạn chủ động gọi, người ta nghe máy, trả lời vài câu và cúp máy trong khi bạn vẫn còn vài điều chưa nói hết.

Khi người ta không còn yêu bạn, cuộc sống của người ta bỗng dưng bận rộn đến bất ngờ, bạn đến mức không thể dành cho bạn bất cứ phút giây nào rảnh rỗi. Bạn có thể thấy người ta đi cùng bạn bè, thấy người ta làm rất nhiều chuyện lúc nghỉ ngơi, thậm chí người ta có thể ngồi café một mình nhưng khi được hỏi tới, người ta vẫn là rất bận rộn để có thể gặp mặt bạn.

Khi người ta không còn yêu bạn, người ta bỗng dưng trở thành kẻ đáng trí nhất thế gian. Những thứ liên quan đến hai người, người ta chẳng còn nhớ được bao nhiêu. Sinh nhật bạn, ngày lễ hay kỷ niệm, số nhà hay thậm chí số điện thoại của bạn, người ta cũng chẳng nhớ. Ký ức con người là vậy, có những thứ qua đi rồi thì mau chóng thành lãng quên.

Khi người ta không còn yêu bạn, sự quan tâm của người ta dành cho bạn hay những thứ xung quanh bạn cũng dần mất đi. Nếu ngày trước người ta thường hỏi thăm xem bạn đang cảm thấy ra sao, nhắn tin cho mẹ bạn mỗi ngày hay lần nào ghé nhà chơi đều mua quà cho em bạn. Nhưng bây giờ những thứ đó trở nên thật xa lạ, người ta chẳng làm, có khi bạn nhắc người ta cũng không muốn làm.

Khi người ta không còn yêu bạn, người ta trở thành kẻ không có trái tim. Sự quan tâm của bạn chẳng khiến người ta cảm động hay ghi nhớ, đáp lại chỉ là sự hờ hững. Bạn cảm thấy bị tổn thương, tự hỏi trái tim người ta để đâu khi không biết rung động. Thật ra thì chẳng ai không có trái tim, thiếu trái tim làm sao sống, chỉ là trái tim người ta không hướng về phía mình mà thôi.

Khi người ta không còn yêu bạn, sớm hay muộn gì bạn cũng phải nghe hai chữ chia tay. Nó có thể làm bạn đau đớn và tổn thương. Nhưng cũng chẳng có gì ghê gớm, vì trải qua không ít lạnh nhạt, bạn gần như đã được chuẩn bị sẵn sàng để đối diện với một câu chia tay. Sớm hay muộn, cũng là đến, càng lãng tránh càng đau, nên đối mặt một lần đi để thôi mệt mỏi.

Khi người ta không còn yêu bạn, đừng bao giờ khóc trước mặt người ta. Nước mắt là vũ khí diệu kỳ, nhưng nó chỉ có công dụng dành cho những người yêu thương, quan tâm bạn, còn với một người đã quyết định sẽ ra đi, nước mắt chỉ đơn thuần là nước chảy ra từ mắt chứ không còn sức mạnh nào hơn. Đừng khóc, vì biết đâu khi bạn khóc, sẽ làm rất nhiều người quan tâm bạn không vui.

Khi người ta không còn yêu bạn, đừng ngồi đó và hỏi tại sao. Yêu không có đúng sai, chia tay cũng không ai là người có lỗi. Chỉ đơn giản là con đường phía trước hai người không thể đi chung nên cứ dừng lại, chọn cho mình một lối đi khác. Đừng chạy theo người ta để rồi khi nhìn lại, bạn thấy mình đang lạc lõng, không thể tìm được đường về cho bản thân.

Khi người ta không còn yêu bạn, điều đó cũng chẳng sao, vì sự thực là cuộc đời này ngoài người ta ra, còn rất nhiều người yêu thương bạn. Gia đình, bạn bè, đồng nghiệp, thậm chí chỉ là những người bạn biết nhau trên mạng xã hội, họ luôn muốn bạn được vui vẻ, xinh tươi. Thế

nên, chẳng lý do gì vì một người mà bỏ mặc cả thế gian quan tâm ta.

Khi người ta không còn yêu bạn, thì kệ người ta. Vì có buồn đến bao nhiêu rồi chuyện này cũng sẽ trôi đi rất nhanh và trở thành dĩ vãng. Buồn cũng không thể thay đổi kết cục. Đến một lúc nào đó, bạn sẽ nhớ lại và hối tiếc: “Tại sao mình không từ bỏ sớm hơn?”. Phía trước bạn, còn rất nhiều thứ tốt đẹp đang chờ. Đừng ôm nỗi buồn, để rồi đánh mất cả niềm vui đáng lý ra mình được nhận.

Và khi người ta không còn yêu bạn, hãy tự yêu bản thân mình giúp người ta. Để người ta biết rằng, mất đi tình cảm của bạn, người ta cũng chẳng còn là gì trong đời bạn.

Nhớ nhé, khi người ta không còn yêu bạn, bạn xứng đáng được một người khác tốt hơn yêu nhiều hơn vậy.

“CƯỚI ĐI RỒI MÀY SẼ ỔN ĐỊNH”

Cưới, mà cưới ai bây giờ? Cầm điện thoại lên, nhìn qua một lượt, nhắn tin cho một người đã nhiều lần từ chối đi ăn chung. Cho người ta cơ hội, cũng là tự cho bản thân một cơ hội.

Cũng tới lúc rồi...

Cô bạn thân bằng tuổi, năm nay cũng đã gần ba mươi, nửa đời người theo cách nói tiền nhân. Cô đang làm cho công ty lớn, chức cũng cao cao, lương tính bằng ngàn đô, đã có một căn hộ chung cư riêng cho mình, mới mua thêm chiếc xế hộp đi cho an toàn trong thời buổi nhiều nhượng. Cô độc lập, tính tình vui vẻ, sôi nổi, ngoài đi làm thì thích đi du lịch để nhìn ngắm cả thế giới bên ngoài. Nói chung, cô bạn thân là hình mẫu mơ ước của nhiều người.

Và cô chưa có chồng.

Lần nào cô về nhà ăn cơm với má, cô cũng kéo đi cùng. Cô luôn nói: “Có mày má tao bớt cần nhần hơn”. Nhưng thực tế chỉ đơn giản là cô muốn có người nghe mấy câu má cô cần nhần cùng cho vui.

Câu cửa miệng của bà, luôn là “Lấy chồng đi cho ổn định”. Cô hỏi lại má: “Ổn định là sao?”, bà cũng chẳng biết trả lời sao cho rốt ráo, nên chỉ ậm ừ: “Tức là có chồng tự khắc nó ổn định”.

Cô cười: “Chứ như con, công việc đang hoàng, có nhà, có xe, thu nhập tốt... vậy là chưa ổn định à?”. Bà đuối lý, bực mình làm lấy: “Tổ cha chị, cho chị ăn học để chị bắt bẻ má chị à!”.

Ngồi ăn cơm, bà lại ca bài ca muôn thuở: “Gần ba mươi rồi, không cưới thì biết đến khi nào mới cưới hả con?”

Ngẫm lại, cũng tự thắc mắc không biết khi nào thì đàn bà nên cưới. Nhớ rằng ở đâu đó có nói về việc này, đại khái như sau:

Mười sáu, đàn bà không thể cưới. Vì cưới thẳng đàn ông nào thẳng ấy ở tù ngay.

Mười bảy, đàn bà không rảnh để cưới, vì bận đi bẻ gãy sừng trâu, dù bẻ xong cầm đó chứ cũng chẳng biết làm gì.

Mười tám, đang được gọi là tuổi “teen”, và “teen” thì phải tìm cách chụp hình đăng facebook để thành hotgirl chứ không thể cưới.

Mười chín, đàn bà bận mê phim Hàn Quốc, tơ tưởng đến các “ôp-pa”, nhận ra là cứ cưới anh nào về thì đến cuối cùng anh đó ung thư máu mà chết. Không cưới.

Hai mươi, chuyển sang mê phim Mỹ, thấy nguy cơ cưới nhằm gián điệp, mafia, hung thủ giết người rất cao, nên cũng không dám cưới.

Hai mốt, đàn bà nhận ra rằng sau khi cưới chồng thì có thêm má chồng, nên cũng nhất quyết không cưới. Má mình nhiều khi mình còn chịu không nổi, sao chịu nổi má người dung.

Hai hai, đàn bà đẹp, có nhiều hơn một lựa chọn, phân vân giữa anh giàu và anh đẹp, cuối cùng phát hiện ra hai anh đó yêu nhau. Không cưới.

Hai ba, quyết định chọn một anh chàng hát hay như ca sĩ, đến khi gần cưới mới biết là anh này chỉ hát nhép, nên quyết định dừng cưới. Đàn bà không thích ai lừa mình.

Hai tư, chọn được một chàng thông minh, quen nhau một năm, cứ dẫn đo suy nghĩ “Sao thông minh vậy mà cứ nghèo hoài”. Không cưới được.

Hai lăm, mừng rỡ khi quen được một chàng rất giàu có, chuẩn bị đám cưới thì dừng lại, vì nhận

được thiệp hồng của bạn mình cùng một chàng trai khác giàu hơn.

Hai sáu, cảm thấy nhàm chán việc hẹn hò, chẳng muốn yêu đương. Thỉnh thoảng ngồi nhớ lại mấy mối tình thời còn đi học, cười một mình và cũng không cưới.

Hai bảy, quyết định hâm nóng trái tim, yêu một anh học thức, công nhân viên nhà nước. Khổ nỗi chàng chưa có nhà, phải sống cùng gia đình và hai em. Với lại, nhìn thấy cảnh con bạn thân cưới xong, ngồi đếm phong bì và khóc cả đêm, nên không cưới.

Hai tám, tự nhủ nhất định sẽ lấy chồng, nhưng đi đâu cũng gặp phải những anh chàng nhất định không lấy vợ, hoặc là nhất định sẽ có chồng giống như mình.

Hai chín, thấy đàn ông nào cũng tầm thường, người thì già quá, người thì khờ quá, người thì không giàu, người thì xấu quá. Nhận ra một điều là đàn ông tốt đều đã có vợ.

Ba mươi, gặp ai cũng muốn cưới, nhưng ác cái bọn đàn ông chỉ muốn dừng lại ở mức bạn bè thông thường, hoặc bạn bè trên giường, chứ còn cưới thì chúng không muốn.

Ba một, quyết định sống vậy luôn cho khỏe. Thấy đứa nào mới cưới, cười nhếch mép: “Hạnh phúc ha, rồi chừng nào chia tay?”. Trong điện thoại lưu tên của vài vị luật sư, sẵn sàng cung cấp cho bạn bè nếu cần làm thủ tục ly dị. Gặp lại mối tình đầu, thấy thật kinh khủng khi hấn ồm nhom, tóc đã bạc.

Ba hai, thích đi du lịch, xách laptop vào công ty trong sự sợ hãi của nhân viên, biết trên ba ngoại ngữ, nói về kinh tế vĩ mô, về tình hình thế giới, và tuyệt đối không nói đến chuyện chồng con.

Ba ba, được thăng chức, tăng lương. Cảm thấy thật kinh khủng khi đi thang máy chung với một đám đàn ông đầy mùi cơ thể, mùi thuốc lá, râu ria lởm chởm, thậm chí vài người còn mùi bia. Thích đi spa, làm đẹp, mua mỹ phẩm, nghe nhạc Trịnh, nhạc Vũ Thành An, thấy bọn đàn ông rất đáng ghét.

Ba tư, cuối tuần đi bar, một mình uống rượu, hút thuốc, thấy đàn ông đến gần làm quen thì nhếch mép cười khẩy. Thấy đám cưới là một thứ hết sức ấu trĩ.

Ba lăm, đi căng da mặt và thích đi chơi cùng trai hai mươi, dĩ nhiên, không cưới bọn con nít đó.

Tóm lại, đàn bà hình như chẳng có tuổi nào để thích hợp cưới hay không, cứ thích là cưới, không thích thì thôi, không cần phải lặn tẩn suy nghĩ.

Hết bữa cơm, trước khi chia tay, má cô lại nhắc: “Nhớ lấy chồng để ổn định nha con”. Hình như cái phận đàn bà, gấn được hai chữ chồng con vào thì mới là thành công.

Ngồi trên xe về, giọng cô rầu rầu, nghe xa xăm: “Đến lúc nào đó, chắc cũng cưới đại một người”.

Nhớ tới đứa bạn chung của hai đứa, mới lấy chồng hồi đầu tháng trước. Một tháng về làm vợ hiền, dâu thảo, tối nào cũng nằm nhắn tin qua lại với nó, nghe nói chuyện chồng con, phần nào giúp nó qua được giai đoạn người ta gọi là căng thẳng sau hôn nhân.

Cô bạn kia cũng cá tính, thích chụp hình, lái mô-tô đi đến những vùng hoang vắng, chọn cảnh nào đẹp thì chụp về, xong ngồi tự nhìn, tự khen: “Ê, công nhận tao chụp hình đẹp ghê mậy!”. Cuối tuần, nó cũng hay tụ tập cùng cả đám, uống bia cho ngà ngà say, kể xấu đàn ông, tin rằng đàn ông trên đời chẳng có ai tốt đẹp, nếu có, thì đàn ông tốt lại thường quay qua yêu nhau. Vậy mà dùng một cái, nó hẹn ra café đưa thiệp cưới, với một người đàn ông-không-tốt. Ai hỏi nguyên nhân, nó cũng cười.

- Tới lúc thì cưới, chả có lý do gì.

- Nhưng mà có chắc là mà yêu nó không?

Con bạn nghe xong, dừng lại vài giây.

- Yêu thì sao, mà có chắc người ta lấy nhau về rồi còn yêu nhau đến cả đời đâu, lúc đấy, thường sống bằng cái nghĩa nhiều hơn.

Yêu, đôi khi chỉ là tiền đề, bước khởi đầu để đẩy hai người dẫn thân vào một mối quan hệ khác, ràng buộc nhau bởi trách nhiệm, bổn phận và cái nghĩa. Xét cho cùng, trước khi làm đám cưới, người mình yêu cũng chỉ là người dưng, bởi vậy tiền nhân mới nói “Người dưng khác họ đem lòng nhớ thương”. Để quyết định sống cùng một người xa lạ mấy chục năm còn lại của cuộc đời, chưa bao giờ là một quyết định dễ dàng cho bất cứ ai.

Lúc yêu thì cái gì cũng đẹp, cũng dễ dàng chấp nhận cho nhau. Đến khi cưới về, ở chung rồi, cái nếp ăn nếp ở nhiều khi lệch pha nhau đến lạ. Chuyện như sáng dậy anh chồng ngồi hút thuốc trong wc, chị vợ bước vào thấy nồng nặc mùi hôi, khó chịu, nói ra thì anh chồng cứ ậm ừ, bỏ được vài bữa rồi đâu lại vào đấy. Rồi lúc đó tính sao? Không lẽ dắt nhau ra tòa vì cái lý do hết sức nhảm nhí. Đó là lúc người ta phải đối diện với chuyện nên thay đổi bản thân hay cố gắng giúp người kia thay đổi, mà lẽ mình muốn họ thay đổi nhưng họ không chịu thì sao?

Chung quy, vẫn là một vòng phức tạp.

Vì phức tạp, nên đã có những người sai lầm. Và vì sai lầm, nên xuất hiện chuyện ly thân, ly dị.

Dừng một cuộc hôn nhân lại, cũng chẳng đơn giản.

Người ta phải đấu tranh tư tưởng lẫn suy nghĩ rất nhiều. Với đàn ông, mọi chuyện có lẽ dễ dàng hơn, trai một đời vợ còn chấp nhận được, chứ gái một đời chồng thì coi như xong. Sự yếm thế của đàn bà Á Đông nằm ở chính trong tư tưởng của họ: phải lấy chồng, phải lập gia đình. Nếu gia đình có đổ vỡ, dù nguyên nhân từ phía người đàn ông, thì phụ nữ vẫn phải mang tiếng xấu hơn. Với lại, con người thì chẳng ai lại muốn đi xài đồ cũ của người khác.

Để đi đến quyết định ly dị, với phụ nữ có thể nói là một cuộc chiến trong tâm trí họ. Mà dù cuộc chiến đó có kết cục ra sao, phụ nữ cũng sẽ đau trong một thời gian dài. Cố gắng gìn giữ hay buông bỏ, nếu chỉ đơn giản là chuyện của hai người thì không sao, đằng này, còn là chuyện của gia đình hai bên. Chưa kể mọi thứ còn rắc rối đến vạn lần nếu hai người đã có một đứa con.

Một đứa con, đó là món quà kỳ diệu và tuyệt vời nhất mà Thượng Đế ban tặng cho loài người.

Chồng của đứa bạn, trước đây ăn chơi khá dữ dội, nhìn cả cơ thể phủ kín hình xăm. Mấy buổi say say hấn hời kể chuyện đời, mới biết hấn từng trải cỡ nào. Đứa bạn cũng vụng về, trước đây ở nhà thuộc dạng tiểu thư, cả ngày không đụng cái móng tay đến việc bếp núc. Vậy mà có con xong, qua thăm, nhìn gã đàn ông đầy hình xăm đứng pha sữa, tay chân lông ngóng bế em bé, tự dưng thấy vừa mắc cười vừa thương. Đứa bạn thì phải lên mạng, đọc coi cách tắm cho em bé ra sao, tự tay ra chợ mua đồ về xay thành cháo cho con ăn để đảm bảo an toàn vệ sinh, thấy vừa lạ, mà vừa vui. Chồng nó cũng bỏ thói quen hút thuốc, vì sợ ảnh hưởng tới đứa nhỏ. Một đứa con, đúng là có thể làm thay đổi hẳn hai người làm cha mẹ.

Trong khá nhiều trường hợp, đứa con cũng là thứ để gắn kết hai người làm cha mẹ, dù họ không còn yêu và đã có rất nhiều rạn vỡ. Phụ nữ khi đó, thường không còn vì chồng mà chủ yếu vì con. Cái suy nghĩ để một đứa trẻ lớn lên mà thiếu tình cảm, sự chở che của một trong hai bậc sinh thành, nó khiến người làm cha mẹ dẹp đi rất nhiều tự ái, cái tôi cá nhân để có thể cùng nhau sống có trách nhiệm với sinh linh mình đã tạo ra.

Đến giai đoạn này, thứ gọi là tình yêu của hai vợ chồng, có lẽ không còn nhiều, mà nhường chỗ cho một thứ tình cảm khác, gọi là nghĩa.

Trong cách nói thông thường, nếu để ý sẽ thấy người ta gọi là tình yêu đôi lứa và tình nghĩa vợ chồng. Tức là, trong chuyện phu thê, cái nghĩa được đề cao hơn cái yêu. Yêu, đôi khi chỉ là chuyện của hai người. Còn nghĩa, là chuyện của cả một gia đình. Thế nên những người sống có trách nhiệm, thường chọn cách hi sinh vài thứ nhỏ nhỏ của cá nhân để giữ gìn thứ lớn hơn, liên quan đến nhiều người hơn.

Có khi làm đúng, có khi thất bại, vì thứ muốn giữ thực chất từ lâu đã không còn tồn tại.

Đứa bạn mấy nay cãi nhau với chồng, nó khóc, kêu chắc tranh thủ có con, chứ không sớm muộn gì cũng li dị.

Cô bạn thì đang cặp kè với một gã đàn ông không hẳn là xấu, nhưng cũng không có gì nổi bật hay xứng với nó. Suốt ngày than chán, nhưng vẫn tính chuyện hôn nhân.

Hỏi hai đứa cùng một câu: “Tại sao không thoải mái mà cứ phải chịu đựng?”

Hai đứa không hẹn trước, đồng thanh: “Vì tụi tao là đàn bà”.

Ừ, lý do này chẳng bao giờ sai. Trước khi chia tay, hai đứa bạn nhìn một hồi, rồi lại cùng nói một câu: “Cưới đi rồi mày sẽ ổn định”.

Cưới, mà cưới ai bây giờ? Cầm điện thoại lên, nhìn qua một lượt, nhắn tin cho một người đã nhiều lần từ chối đi ăn chung. Cho người ta cơ hội, cũng là tự cho bản thân một cơ hội.

Cũng tới lúc rồi...

TÌNH ĐẦU DÊ CÓ MÃY AI QUÊN

*Chuyện tình tôi giống như bao người.
Nhiều mơ ước cho riêng mình thôi,
Buồn man mác, tiếng mưa rơi lòng tôi.*

Một ngày, ngồi lướt facebook, chợt thấy trên đó có người chụp hình cái điện thoại Nokia N-Gage QD. Vậy là tạm dừng việc đang làm, hỏi thăm đủ cách, để rồi chiều đó chạy hơn chục cây số, mua cho bằng được cái điện thoại gắn liền với quá nhiều kỷ niệm.

Đây là chiếc điện thoại đầu tiên sử dụng, cũng là món quà của gia đình tặng cho lúc đậu Đại học. Và là vật minh chứng cho tình yêu đầu đời.

Người yêu đầu tiên, họ Phan, tên Nam. Đó cũng là lý do lấy hai chữ Phan và Nam đặt tên nhân vật cho tiểu thuyết của mình.

Năm đó mười tám, Nam hai lăm. Biết nhau qua một trang kết bạn, nhắn tin được vài ngày, sau đó gặp mặt rồi đồng ý yêu nhau. Vừa chính thức làm người yêu được khoảng một tuần, Nam bảo kẹt tiền để xoay chuyển công việc, thế là đưa cái điện thoại cho Nam bán lấy tiền. Điện thoại mới mua hơn một tháng, bán lại gần như mới tinh, không lỗ bao nhiêu. Nhà hỏi tới, cứ bảo điện thoại có vấn đề nên đem đi bảo hành.

Lúc đưa điện thoại cho Nam, cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, cứ biết người yêu mình cần thì cho mượn, giúp được thì giúp vậy thôi. Khi đó nhà của Nam ở đâu cũng chẳng biết, trước đó Nam sống ra sao, là người thế nào cũng không hay, chỉ biết yêu, và biết tin người mình chọn để yêu.

Những ngày đó, Nam liên lạc bằng điện thoại bàn ở nhà, khi chia tay phải hẹn giờ trước, đến mấy giờ anh sẽ gọi cho em. Mấy lần đi chơi cùng nhau, thi thoảng lại thấy Nam buồn, hỏi ra chỉ một câu: “Anh thấy mình có lỗi với em quá”. Lỗi gì đâu nhỉ, lỗi vì đã yêu nhau sao?

Một tháng sau đó, Nam cười toe toét, úp úp mở mở đưa cho cái điện thoại y chang cái đã bán đi, mới tinh tươm. Tối đó nằm ôm nhau, Nam chảy nước mắt, nói là anh không nghĩ em sẽ chịu giúp anh đâu, vì chúng ta mới chỉ ở cạnh nhau vài ngày. “Từ giờ về sau, anh sẽ không để người yêu của mình chịu thiệt thòi”.

Nam nói và thực hiện đúng những lời mình nói. Những tháng ngày sau của mối tình, chưa bao giờ Nam để hai đứa chịu cực khổ. Công việc của Nam thuận lợi, tiền kiếm nhiều, xài cũng nhiều. Những chiếc điện thoại được đổi liên tục và theo xu hướng tăng dần giá trị. Từ Nokia cho đến Samsung, thậm chí dòng điện thoại đắt tiền khi đó là 02 cũng đã từng xài qua. Sửa nhà, Nam tắt bật chạy lên xuống, đi mua từng cái tủ quần áo, cái nệm dày để vào phòng, thậm chí chọn luôn màu cho tấm drap giường để phù hợp với màu sơn phòng.

Nam không chỉ chu toàn về vật chất, mà còn muốn người yêu trưởng thành hơn trong suy nghĩ. Mấy buổi tối, Nam không cho đi chơi, bắt ở nhà đọc hết cuốn sách này đến cuốn sách kia. Có những chiều cùng Nam ngồi bàn luận về tin tức trên báo, được dạy rằng: “Tranh luận là cách để sinh ra những cái mới, và cách tranh luận đúng đắn là đưa ra dẫn chứng để bảo vệ ý kiến của mình”. Kiến thức cứ vậy mà tăng dần cùng Nam.

“Em phải giỏi, không phải cho anh, không phải cho ai, mà cho chính bản thân em. Và cách để giỏi duy nhất, chỉ có thể là biết càng nhiều kiến thức càng tốt”.

Và Nam, cũng là người tập cho thói quen đọc sách gần mười năm nay.

Dạo trước, người ta nói về chuyện đi chơi với người yêu chỉ mang theo một trăm ngàn. Lại nhớ

đến Nam.

Khi công việc còn chưa ổn định, có lúc Nam nói trong điện thoại: “Nhớ quá mà không dám qua gặp em, tại còn có năm chục ngàn trong túi”. Nghe xong bật cười, chạy xe qua nhà Nam, hai đứa đi ăn hủ tiếu lề đường, uống trà đá, chở nhau dạo một vòng Sài Gòn rồi về, vậy mà cũng vui. Cuối buổi, Nam giỡn: “Hôm nay anh là trai bao của em”.

Sau đó một thời gian, đi làm thêm tại tiệm thức ăn nhanh, kiếm được tiền, dĩ nhiên là ít hơn Nam, cũng đồng dục võ ngực: “Em đi làm ra tiền rồi, nên bây giờ mình chia sẻ với nhau đi. Đi ăn Nam trả thì coi phim em trả”.

Nam cười hề hề, gật đầu đồng ý. Rồi mỗi lần đi chơi với nhau, đều quăng cái bóp tiền qua, bảo em giữ đi, muốn xài tiền ai đó thì xài, tự em quyết định. Những ngày yêu Nam, thấy bản thân trưởng thành hơn rất nhiều. Từ việc chỉ nghĩ cho mình, đã biết nghĩ cho chúng mình. Có lần quên mất đang giữ bóp, bỏ đi wc trong lúc đứng mua vé coi phim, quay ra thấy Nam đứng lóng ngóng chờ: “Bạn em giữ bóp tiền rồi chị...” nhìn thương ơ là thương.

Lúc đó mới hiểu, chẳng ai có thể bào tình yêu ra ăn khi đói, nên hai người quen nhau, không thể tránh khỏi những việc liên quan đến vật chất đơn thuần. Tại sao chúng ta muốn dựa dẫm, lệ thuộc vào người khác, trong khi đồng thời lại đòi hỏi được tôn trọng và yêu thương? Và khi thật sự yêu thương một ai đó, ta hiểu rằng mình cần chia sẻ với họ, chứ không phải biến bản thân thành một gánh nặng cho người ta.

Yêu vậy đó, mà rồi... chuyện phải như thế thôi.

Vì nhiều lý do, hai đứa không còn chung đường được. Ngày chia tay, cũng đã có nước mắt rơi. Giữa công viên, Nam cầm tay, hỏi đúng một câu: “Mình có thể làm lại không?” Lúc đó lắc đầu, xin lỗi vì tình cảm đã không còn đủ để giữ nhau lại trong đời. Vậy là Nam cười, mắt còn ướm và quay lưng đi. Vai Nam lúc đó, hình như có run lên từng cơn nhẹ...

Có bài hát tên “Anh không đòi quà” bắt nguồn từ cái tin trên mạng anh nọ sau khi yêu, lúc chia tay quyết tâm đến nhà người yêu đòi lại quà cáp, tiền bạc đã bỏ ra. Nam thì không như vậy.

Sau ngày chia tay, Nam gửi một số tiền vào tài khoản, có khoảng bảy con số không, cùng lời nhắn: “Không còn anh bên cạnh, em giữ lấy để tự lo cho bản thân”.

Mười năm qua rồi, vẫn luôn hiểu rằng để kiếm một người yêu như Nam, hay kiếm một người như Nam để yêu, là điều không thể.

Cầm lại chiếc điện thoại xưa trên tay, thấy lòng hoang hoải màu kỷ niệm. Người ta chắc không còn nhớ hết đâu, chỉ mỗi bản thân mình là còn muốn giữ lại.

Ừ thì, người già rồi, chỉ còn biết sống bằng kỷ niệm...

CHÂN THÈM ĐẤT LẠ

Đêm qua rồi, ngày mới nắng lên, xe dừng chân ở một vùng đất mới, những con người vừa quen nhau đứng dậy, rời khỏi nhau để trở thành xa lạ. Lần sau, có vô tình lướt qua nhau trong đời, có nhận ra để kịp một câu chào không?

Có chiều, dẹp hết giấy tờ công việc, pha ly trà nóng, ngồi trên cao nhìn nắng bỏ mặc đời. Lòng sao hoang hoải. Cảm giác xưa tìm về. Cảm giác chân thêm đất lạ.

Ngày cũ, có lúc thấy Sài Gòn chật ních nỗi nhớ, lại quyết định rời đi một lúc, chỉ muốn được tận hưởng cảm giác nhớ nhưng những gì đã thành quen thuộc.

Ba giờ sáng, bỏ mấy món đồ linh tinh vào giỏ xách, thêm vài bộ quần áo, khe khẽ mở cửa nhà. Trước khi đi, chân tần ngần đứng nhìn một lúc. Nhà là thứ lạ lắm, chưa đi, người ta đã mong muốn tìm về.

Bốn giờ sáng, bến xe vắng người, chưa bao giờ thích cảm giác đến một bến xe. Ngày đó người ta đi, năn nỉ lắm vẫn không ra tiễn nhau đoạn cuối, để rồi bây giờ, khur khur ôm câu tạm biệt trong lòng, nhìn người ta đi ngược chiều thương, trách sao lạnh lòng quá.

Những tấm biển đèn lấp lánh, ghi tên địa danh lạ hoắc hươ. Hỏi thăm chị bán vé một chút về khoảng cách xa gần, chị trả lời, giấu một mối đằng sau nụ cười chiếu lệ. Có cần phải như vậy không, một mối sao vẫn phải cố mỉm cười.

Mà hình như, bản thân cũng đã nhiều hơn một lần cười như vậy.

Cầm vé trên tay, bước lên xe chờ, một chuyến đi chưa biết đến nơi nào, một chuyến đi chưa biết có về không. Một chuyến đi để bản thân được lạc.

Xe nhỏ, ghế không nhiều, hành khách lèo tèo nhưng cũng bó thành tụ, nhìn nhau gật đầu mỉm cười thay cho lời chào sơ giao. Xe lăn bánh được một đoạn, những con người bất đắc dĩ ngồi cùng nhau trên chuyến hành trình bắt đầu câu chuyện lạ lùng.

Cô gái trẻ, khuôn mặt xinh đẹp, quần áo gọn gàng nhìn đất tiền, mỉm cười.

- Em đi tìm thị trấn nỗi buồn.

Những người còn lại đều ngạc nhiên, nỗi buồn người ta gạt bỏ, trốn tránh, sao cô lại đi tìm?

- Vì em muốn được buồn như bao con người khác. Em sinh ra đã đầy đủ, sung sướng, gia đình yên ổn đầm ấm hạnh phúc... Nhưng mà cứ như vậy lại không thể nào vui. Bạn em, lúc nào cũng buồn, nhưng rồi khi có được chút niềm vui, nó trân trọng lắm. Nên em muốn đi đến thị trấn nỗi buồn, để biết được niềm vui thật sự ra sao.

Những người còn lại gật gù, hóa ra khi con người ta quá đầy đủ, họ vẫn thiếu một thứ mang tên nỗi buồn.

Hai vợ chồng già nãy giờ ngồi im, tay ôm cái túi vải màu đen, gật đầu chào rồi bắt đầu câu chuyện.

- Vợ chồng tôi đi tìm ma quỷ.

Những người còn lại ngạc nhiên, ma quỷ là thứ người ta sợ, sao giờ ông bà đi tìm?

- Vợ chồng tôi có mỗi đứa con trai duy nhất. Tháng rồi nó mất vì tai nạn xe đột ngột, tôi biết nó còn nhiều điều muốn nói muốn làm, nhưng nằm mơ miết không gặp được, nên đi tới vùng này, nghe nói có ông thầy gọi hồn linh lắm. Vợ chồng tôi muốn gặp lại con trai, ma quỷ gì cũng

được, cũng là người thân của mình, có chi mà sợ.

Những người còn lại gật gù, thì ra ma quỷ không đáng sợ bằng những người còn đang sống sờ sờ ra.

Cậu trai trẻ bỏ tai nghe, tắt nhạc, nhìn mọi người rồi mới kể lý do để mình ra đi.

- Tôi đi tìm trái sầu đau.

Những người còn lại ngẩn ngơ nhìn nhau, trái sầu đau, trong đời này chưa từng nghe đến thứ trái lạ lùng như vậy.

- Ngày tôi còn nhỏ, má kể tôi nghe trong tim ai cũng có một trái sầu đau. Hễ biết yêu là trái sầu đau lại lớn. Yêu bao nhiêu trái lớn bấy nhiêu, có khi lớn quá, tim không chịu nổi mà bể tung, con người ta nhắm mắt, không thèm nhìn đời, nhìn người nữa. Từ lúc ba bỏ má đi, trái sầu đau trong má lớn lên, và má nhắm mắt lại rồi... Tôi chỉ muốn đi tìm trái sầu đau ra sao, mà làm người ta như vậy.

Những người còn lại giật mình, tự hỏi trong tim mình có trái sầu đau không.

Một người phụ nữ bỏ tay ra khỏi trái tim, và bắt đầu kể chuyện.

- Tôi đi tìm người đàn ông thật sự.

Những người còn lại hoài nghi, làm sao biết đâu là đàn ông thực sự?

- Tôi nghe nói ở thôn nọ mang tên Thị Phi. Có người đàn ông từ nhỏ đã quyết định vào đường chân tu. Ông thuyết pháp hay nên được nhiều người thương mến. Chẳng hiểu sao, có cặp vợ chồng nọ do ghen tuông, người chồng đổ cho vợ mình tội thất tiết cùng vị chân tu, do cô hay sang nghe ông thuyết pháp. Để chứng minh bản thân trong sạch, ông dùng dao, tự cắt bỏ phần đàn ông của mình. Tôi chỉ muốn được một lần ngồi nghe ông thuyết pháp.

Những người còn lại gật gù, hóa ra đàn ông thật sự không nằm ở thứ biểu tượng cho đàn ông.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía một người chưa lên tiếng.

- Còn cậu thì sao, đi để làm chi?

- Đi để được lạc, và hi vọng trong khi lạc, lại tìm ra được chính bản thân mình là ai...

Những người còn lại gật đầu, ừ, ai trong đời cũng cần được có một vài phút giây đi lạc.

Đêm qua rồi, ngày mới nắng lên, xe dừng chân ở một vùng đất mới, những con người vừa quen nhau đứng dậy, rời khỏi nhau để trở thành xa lạ. Lần sau, có vô tình lướt qua nhau trong đời, có nhận ra để kịp một câu chào không?

Bước trên miền lạ, hơi đất chân chưa từng nếm trải, và hành trình phía trước chẳng ai biết ra sao... Chỉ biết mình muốn được đi, đi để thấy đời đáng sống.

Chiều nay, nhìn nắng bỏ mặc đời, lòng lại hoang hoải. Cảm giác xưa tìm về. Như tay thèm hơi ấm, tim thèm yêu thương, thì chân người ta lại thèm đất lạ.

HẾT PIN, QUÊN SẠC

Có một ngày điện thoại hết pin, quên sạc.

Ngày hôm đó, đẹp được nhiều mối bận tâm, chạy xe ngoài đường không phải thoáng chốc thấy đèn rưng do có người nhấn tin công việc. Dừng xe ở ngã tư, cũng không cần tranh thủ lấy điện thoại ra coi có việc gì gấp cần gọi lại ngay không.

Ngày hôm đó, bạn rủ đi café, vào quán kêu bạn đưa điện thoại đây, tắt nguồn luôn để hai đứa có thể nói chuyện với nhau thật vui vẻ, không chốc chốc lại nhìn vào máy, check facebook coi có ai like hay comment gì không.

Ngày hôm đó, hai đứa chở nhau ra vùng ngoại ô ngắm hoàng hôn, cảnh đẹp yên bình, nhìn cảnh bằng mắt, cảm nhận bằng tim và lưu vào tâm trí. Không cần dùng điện thoại chụp hình hay quay phim xong rồi để đó, chẳng bao giờ nhìn lại lần thứ hai.

Ngày hôm đó, hai đứa đi nhà sách, lượn lờ giữa những dãy sách cao ngất ngưởng, bạn chọn một cuốn sách tặng, ghi ngày kỷ niệm là “một ngày điện thoại hết pin”, bạn dặn nhớ lật từng trang sách để đọc, không cần dùng tay lướt qua như khi cầm máy tính bảng.

Ngày hôm đó, hai đứa lang thang dọc Sài Gòn, chọn một góc đường có anh thợ vẽ tranh chân dung. Ngồi xuống. Im lặng bên nhau để anh ghi lại một khoảnh khắc an nhiên. Lúc cầm bức tranh, thấy nó lấm lem chì, đây, có lẽ là tấm hình tự sướng cùng nhau đẹp nhất của cả hai.

Ngày hôm đó, đợi bạn đi mua quần áo, thay vì cầm điện thoại mãi mê chơi game, lại lật cuốn sách bạn tặng ra để đọc vài dòng đầu tiên. Nhớ ngày trước trong giỏ xách luôn có một thứ gì để đọc, lâu rồi từ bỏ thói quen, giờ bắt đầu tìm lại.

Ngày hôm đó, hai đứa ngồi ăn tối, phục vụ mang hai đĩa thức ăn còn nghi ngút khói, cả hai hít một hơi dài, cảm nhận được từng chút hương vị trong làn khói cuộn. Những lần trước đây, chỉ mãi lo chụp hình, check in, chưa lần nào cảm nhận được nó ra sao.

Ngày hôm đó, trong căn phòng vàng ánh đèn, hai đứa quỵt chặt vào nhau, rã rời. Xong, bạn nằm gối đầu trong tay, nghe tiếng tim nhau, nói chuyện cuộc đời. Bạn cười: “Mấy lần trước bỏ nhau ra, chỉ toàn ôm lấy điện thoại, hôm nay mới có dịp ôm nhau”.

Ngày hôm đó, đường dài, gió mát và tiếng hát bạn xa xăm, mấy bài hát xưa cũ mà những lần chạy xe chỉ được nghe bằng headphone, giờ nghe bằng giọng thật. Không nhạc, chỉ có giọng, nhưng làm người ta nhớ, người ta suy nghĩ nhiều.

Và xe dừng, chia tay, bạn dặn, về nhà rồi bật điện thoại lên đi, bạn sẽ nhắn tin khi chạm cánh cửa nhà.

Cắm sạc lại, điện thoại sáng đèn, vài tin nhắn, vài cuộc gọi, nhìn lướt qua rồi cũng không muốn trả lời. Chút sau, tin nhắn từ bạn, cầm trả lời rồi lại đưa tay, tắt máy.

Gần mười năm chưa bao giờ tắt điện thoại cả đêm. Đêm nay sẽ làm như vậy và ngủ, một giấc không nhiều nghĩ suy. Cảm ơn điện thoại đã có một ngày chịu hết pin, quên sạc.

CUỐI TUẦN MÌNH ÊN

Cuộc đời ta rồi sẽ đến một giai đoạn, chợt thấy lười với việc mở rộng các mối quan hệ của bản thân. Thế nên lục tung trong ký ức, tìm một người cũ, có thể ngồi ăn món quen trong một quán xưa, vậy thôi đã là bình yên...

Với những người đi làm theo giờ hành chính, hai ngày cuối tuần thật sự là những giây phút tuyệt vời, được sống tại thiên đường tự do trước khi cùng nhau ngồi xem bộ phim kinh dị ngắn nhất và ghê gớm nhất mọi thời đại mang tên Thứ hai.

Những ngày cuối tuần cũng là thời gian người ta để cho bản thân mình hư hỏng một chút. Kiểu như: “Sáng mai nghỉ mà, đi uống chút gì đi rồi về sớm”. Mà thường thì chữ sớm ở đây được hiểu theo nghĩa sớm hôm sau về.

Nghe đâu có cuộc khảo sát, thường thì giá phòng trọ hay khách sạn tăng cao nhất vào cuối tuần, và tỉ lệ người ta ngoại tình cũng rơi vào cuối tuần là nhiều nhất. Đọc xong tin đó, tự hỏi bản thân: “Thế quái nào mà mình lại không nằm trong số đang ở khách sạn hay ngoại tình mà lại ngồi gõ máy tính như thằng điên thế này?”

Những sáng cuối tuần, hay giằng xé giữa hai luồng tư tưởng, dậy sớm hay ngủ cho đã. Cái nào cũng có lý do riêng rất chính đáng.

Cả tuần đã đi làm, đi học phải dậy sớm, cuối tuần phải để bản thân vỗ giấc cho đủ, bù lại mấy ngày kia chứ. Nhưng cuối tuần đẹp lắm, nếu ngủ như vậy lại phí thời gian. Và thường thì người ta hay nằm trên giường hay trên nệm, lăn qua lăn lại, suy nghĩ về cái chuyện dậy hay không dậy trong nguyên buổi sáng cuối tuần.

Cuối tuần hay ngồi viết ra coi sẽ tranh thủ làm được gì. Nhìn vô danh sách thấy rất hoành tráng, nào là dọn phòng, nào là đi tập thể thao, nào là đi siêu thị mua đồ, nào là café với bạn bè hay ăn tối với gia đình. Và danh sách đó rồi cũng bị lãng quên rất nhanh.

Phòng còn gọn mà, dọn làm chi? Trời nắng quá, nóng quá, tập luyện gì cho mệt. Siêu thị hình như hôm nay chả có gì để mua... rồi một cái tin nhắn rủ đi chơi của người nào đó, được-ưu-tiên-hơn-những-người-khác, thế là xếp lại hết công việc để lo chuẩn bị đi. Mà nhiều khi đâu biết người kia chả còn ai mới nghĩ đến mình.

Tàn nhẫn vậy đó, mình coi họ quan trọng, chứ họ thì đâu thêm quan tâm.

Nếu không có những cuộc hẹn kiểu như vậy, tối cuối tuần sẽ dành cho đám bạn và gia đình.

Đám bạn thân thì vẫn là những buổi ăn, café, nói về mấy chủ đề chưa bao giờ chán như đàn ông, công việc, tiền bạc, thỉnh thoảng có đùa cùi xuống cầm cái điện thoại lên, mở facebook lên coi. Đám kia liền cau mày, liếc háy: “Lại nhắn tin cho trai à, dẹp ngay!”

Rồi từ đó, cả đám bắt đầu đặt ra quy định, trừ khi có người gọi đến thì cho nghe, còn nếu không cứ cầm điện thoại lên chat hay coi facebook thì cứ việc bỏ năm chục ngàn ra đóng phạt. Nhờ vậy mà cả đám dẹp luôn điện thoại, tập trung vào chuyện nói và nghe người khác nói chuyện gì.

Nhớ có lần vào quán café với người bạn, bàn đối diện có bốn cô xinh đẹp, mỗi cô một chiếc điện thoại, chăm chú vào đấy, thỉnh thoảng ngược lên hỏi: “Ê, có chụp hình không mậy?”

Bàn kế bên có ba cậu con trai, mỗi cậu cầm một chiếc điện thoại, nói chuyện được vài phút thì lại mở điện thoại coi giá vàng lên hay xuống, giá xăng tăng giảm ra sao và có thiên tai chỗ nào không.

Bàn chéo góc có hai người trẻ, chắc là đang trong giai đoạn tìm hiểu đầy ngại ngùng, chả dám nhìn mặt nhau nên cứ lo nhìn điện thoại, chắc là chơi trò lẳng mạn, ngồi cạnh bên vẫn gửi tin nhắn cho nhau.

Bạn đi chung, cứ khoảng hai ba phút check facebook bằng Ipad một lần, rồi lại mở điện thoại lên nhìn một cái mới thấy an tâm.

Nhớ là lúc chat với nhau trên facebook, hai người nói chuyện cũng khá hợp mới quyết định gặp mặt. Giờ thì phải nhìn nhận rằng có những mối quan hệ hay con người, chỉ được đẹp khi còn đặt trên mạng.

Và facebook làm con người ta tưởng mình thân nhau lắm.

Quyết định đứng dậy, xin lỗi rồi về trước, thấy gió ngoài đường mát hơn máy lạnh trong quán.

Có cuối tuần dắt cả nhà đi ăn, nói chuyện làm ăn của cha mẹ, chuyện con em gái chuẩn bị thi trường nào. Nghe mẹ trách cha chiều con em quá nên nó lười biếng, nghe giọng đũa em léo nhéo “Có đâu”. Và điều làm bản thân vui nhất, là khi tính tiền có thể nói cùng cả nhà: “Để con trả cho”. Có thể đó chẳng phải điều gì to tát, nhưng cảm giác của lần đầu tiên mời gia đình ăn bằng tiền mình làm ra thật sự khiến người ta phải thấy ấm lòng khi nhớ lại.

Cũng có những cuối tuần, muốn được ngồi ăn tối cùng một người. Không phải gia đình, không phải bạn thân, cũng không phải người yêu hay đã từng yêu. Chỉ đơn giản là một người để-ngồi-ăn-tối-cùng-nhau.

Cuộc đời ta rồi sẽ đến một giai đoạn, chợt thấy lười với việc mở rộng các mối quan hệ của bản thân. Thế nên lục tung trong ký ức, tìm một người cũ, có thể ngồi ăn món quen trong một quán xưa, vậy thôi đã là bình yên.

Cũng có những cuối tuần mình ên, chẳng biết làm gì, bèn tắt điện thoại, chui vào một quán café vắng vẻ nào đó, nghe nhạc ri rỉ từ cái máy hát đĩa cũ.

Nhạc quán hay ngồi cũng là nhạc sầu thảm, nỉ non, hát về mấy cuộc tình không trọn vẹn của những người yêu nhau. Bỗng dưng thấy lạ, hình như trong nghệ thuật, cứ cái gì đau khổ, chia xa, ly biệt, vật vã vì nhau thì mới gây dấu ấn, mới có nhiều người tung hô, tán thưởng. Chắc như câu tiền nhân dạy lại.

Tình chỉ đẹp khi còn dang dở.

Cưới nhau về, nham nhở lắm em ơi.

Nhưng thôi, đó là chuyện của âm nhạc, chẳng quan tâm nữa, mở sách, bắt đầu đọc tiếp trang đêm qua đã đánh dấu.

Thường trong khung cảnh này, người ta đọc một cuốn tiểu thuyết diễm tình, sến súa, hồng hào, kể về đôi nam nữ yêu nhau mà không đến được cùng nhau, người tự tử, kẻ đau khổ khóc lóc.

Nhưng, thứ đang đọc là một câu chuyện kinh dị.

Không có lý do, chỉ đơn giản vì thích kinh dị. Ở lứa tuổi này, thấy tình yêu chẳng làm mình lay động hay suy nghĩ nhiều lắm.

Cũng nhận ra cuộc sống của mình càng ngày càng kinh dị hơn, nên đọc mấy loại sách máu me một chút để thấy đời không ghê rợn như trong sách.

Đọc kinh dị, cũng có thú vui của nó. Những thứ về điều tra vụ án, luôn kích thích tư duy logic và

tính suy luận chặt chẽ. Rồi đến khi tìm ra hung thủ thật sự là ai, hay sự thật đằng sau những bí ẩn, lại ồ lên thích thú. Đời mình đang sống, cũng đầy ắp những bất ngờ kiểu vậy.

Cũng như có đôi tình nhân trẻ vào ngồi bàn đối diện. Thật lòng cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn một lần rồi lại cúi đầu vào trang sách, không quan tâm làm gì. Cho đến khi thấy cô gái cầm ly trà đá hất thẳng vào mặt chàng trai rồi dùng dùng đứng dậy bỏ về, mới tò mò thắc mắc. Nghe anh phục vụ kể lại, anh chàng thú nhận cùng cô gái rằng anh yêu cô cũng vì mục đích chính là tiếp cận gia đình cô, tìm cơ hội thổ lộ tình cảm thực sự của mình với... anh trai cô.

Đúng là nhiều chuyện bất ngờ. Mà cũng nhờ bất ngờ, con người ta mới thấy đời đáng sống.

Đọc xong được mấy chương sách, chiều vãn, nhận ra mặt trời bắt đầu đi ăn tối. Tính tiền rồi khỏi quán, bật điện thoại và các thiết bị liên lạc với nhân loại lên, cứ nghĩ rằng người bạn rộn như mình sẽ nhận được nhiều tin nhắn, cuộc gọi ồ ồ. Nào ngờ, chỉ một tin nhắn duy nhất gửi đến từ mẹ:

“Con đang ở đâu sao mẹ gọi không được, mở máy lên thì gọi lại liền, mẹ lo”.

Ban đầu bất ngờ vì hóa ra sự mất tích của mình cũng chẳng được nhiều người chú ý, nhưng rồi lại thấy bình thường khi biết rằng, chỉ có gia đình là mãi mãi dõi theo bước chân ta. Gọi lại, xin lỗi mẹ vì điện thoại hết pin, lái xe về nhà, ăn một bữa tối bình yên như bao nhiêu bữa tối khác bên gia đình.

Vậy là cuối tuần mình ên cũng hết. Ngày mai lại phải đi làm, trở về guồng công việc, để rồi cứ hết ngày lại tự hỏi, đời còn được bao nhiêu cái cuối tuần mình ên kiểu vậy?

NÓI GIÙM ĐÀN BÀ

*Đàn ông rồi lại đàn bà,
Một vòng lẩn quẩn vẫn là tìm nhau...*

Chẳng cần nói ra, người ta cũng biết đàn bà vốn dĩ phức tạp hơn đàn ông.

Cũng giống như đàn bà mỗi khi tụ tập lại nói về đàn ông, bọn đàn ông khi chè chén cũng lôi đàn bà ra để nói. Và trong những câu chuyện kể ra, đàn ông luôn thể hiện sự thống khổ rằng dù muốn đến thế nào, đàn ông cũng chẳng thể hiểu nổi đàn bà.

Đàn bà thường thay đổi, có khi vài ba năm, có khi vài ba tháng, có khi vài ba ngày, thậm chí vài ba giây đã thay đổi. Đàn bà hay gào thét lên rằng bọn đàn ông là chúa phản bội, hôm nay con này ngày mai con kia, nhưng thực ra chính đàn bà vốn dĩ đã không chung thủy với lựa chọn của mình.

Nhìn vào cách đàn bà chọn đàn ông thì biết.

Năm mười lăm, giai đoạn này đàn bà được gọi là con gái, thường mê đàn ông đẹp, mà không phải đẹp thường thường, phải đẹp ở mức rực rỡ mới chịu. Điển hình của kiểu đẹp này là những anh ca sĩ da trắng như tuyết, môi đỏ như son, đứng nhảy loi nhoi trên sân khấu và các nàng đứng dưới gào thét: “òp pa, sa rang hê!” Các nàng cũng sẽ mua hình các anh về, dán đầy tường nhà, để rồi vài năm sau lại xé đi vì thấy... dơ quá.

Đến năm hai mươi, đàn bà không chỉ thích đàn ông đẹp, mà còn phải giỏi. Đẹp thì hiển nhiên, đòi ai chẳng mê cái đẹp, nhưng chính cái đẹp lúc này đàn bà cần cũng đã khác trước. Thay vì kiểu hoàng tử ngựa trắng như năm mười lăm, bây giờ đàn bà mê đàn ông sáu múi, cơ bắp, gương mặt góc cạnh, hút hồn và lạnh tanh. Ngoài cái đẹp, đàn bà thích đàn ông giỏi, nhưng tiếc rằng giai đoạn này đàn bà lại chưa thể phân biệt được đâu là đàn ông giỏi thật sự và đàn ông chỉ giỏi nói, nên đàn bà thường hay dễ tin vào mấy lời ngọt ngào kiểu như “anh sẽ yêu em mãi mãi” của đàn ông.

Năm hai lăm, đàn bà chêngh vênh và bắt đầu hiểu đàn ông nhiều hơn, đã có khả năng nhìn nhận đâu là bọn đàn ông giỏi thật, đâu là đàn ông thùng rỗng kêu to. Và do hiểu nhiều, nên đàn bà bắt đầu có cảm giác chán ngấy đàn ông. Đàn bà giai đoạn này thường chẳng cần đàn ông đẹp, vì biết bọn đàn ông đẹp thường đều, không thì đàn ông đẹp hay có khuynh hướng yêu nhau, nên quyết chọn đàn ông giỏi và giàu. Giỏi bây giờ phải là giỏi thật sự, và cái giỏi đó được kiểm chứng bằng việc đàn ông có giàu hay không.

Tới lúc ba mươi, đàn bà chẳng cần đàn ông giỏi, vì cơ bản đàn bà tới giai đoạn này mà còn cần đàn ông thì đã là đàn bà vững vàng về sự nghiệp, nên đàn ông có giỏi hay không cũng chẳng còn ghê gớm lắm. Tiêu chí để chọn đàn ông của đàn bà ba mươi là khéo, nếu đẹp thì càng tốt. Đàn bà ba mươi thích nhìn mấy cậu trai trẻ, xinh xinh, thấy chúng thú vị, nhưng dĩ nhiên chỉ dừng lại ở mức nói chuyện, café, chứ còn để cưới hay sống chung, đàn bà không chịu, vì chẳng thích làm bảo mẫu. Đàn bà lúc này, càng tỏ ra cứng cỏi bên ngoài, thì lại càng yếu mềm bên trong, nên cần đàn ông khéo để xoa dịu nỗi cô đơn luôn ngự trị.

Và ba lăm, đàn bà đã đến tuổi chín muồi cả trong suy nghĩ, cuộc sống, gia đình. Có thể nói, đây là giai đoạn đàn bà độc lập. Thế nên đàn bà chẳng còn cần đàn ông nữa. Nói dối đó. Chứ thực chất từ sâu thẳm trong tâm hồn, đàn bà luôn muốn, luôn cần một người đàn ông bên cạnh. Nhất là trong những buổi họp mặt bạn bè, mấy đứa bạn đã dắt con, dắt chồng theo, thậm chí thẳng bạn thân cũng đã giới thiệu: “Đây là chồng tao, hí hí”. Nhưng đàn bà cao ngạo, dối lòng, sẽ chỉ mỉm cười khi có đứa nói: “Như mày mà khỏe, tao lu bu chồng con mệt quá”. Nhưng

trong lòng thì lằm bằm chửi rủa: “Nói thế khác nào nó chửi vào bản mặt mình là mày ế”. Đàn bà lúc này, thích đàn ông nhận ra rằng mình còn là đàn bà.

Tới bốn mươi, đàn bà thích đàn ông nào chịu cưới mình.

Và bốn lăm, đàn bà chỉ cần đàn ông chịu ở cạnh mình, không cưới cũng được.

Rõ ràng so riêng về việc chọn lựa, đàn bà phức tạp hơn đàn ông, vì đàn ông từ hai mươi đến sáu mươi, chỉ cần chọn đàn bà với hai tiêu chí: mười tám, ngực to.

Đàn ông hay gào thét lên rằng chẳng thể hiểu nổi đàn bà muốn gì. Ngày kỷ niệm, tặng cho đóa hoa hồng to vật vữa, đàn bà nhìn thấy, bĩu môi: “Tốn tiền, tiền đấy để đi ăn uống, mua đồ tốt hơn.” Đến lần sau, đàn ông bỏ phong bì tặng nguyên xi giá trị hiện kim, đàn bà lên facebook kêu la: “Thằng bồ mình chả biết chút gì là lãng mạn”.

Hay đàn bà đi mua sắm, bắt đàn ông lui cui đi theo. Vào cửa hàng, đàn bà chọn hết cái váy này đến cái đầm nọ và hỏi đàn ông có đẹp không. Đàn ông thì lại dốt lắm, chả phân biệt được đầm và váy khác nhau thế nào đâu. Với đàn ông, có hai cái ống để bỏ chân vào thì gọi là quần, còn lại thì đều là không phải quần. Trong trường hợp đàn bà tìm được một gã đàn ông có thể ngồi tư vấn cho mình: “Cái áo màu này hợp với làn da của em” hay “Thân hình đồng hồ cát như em phải mặc váy ôm mới đẹp” thì đàn bà nên cẩn thận, vì cơ hội gã đàn ông ấy giành váy với mình là khá cao.

Sau khi lựa chán chê, thử rất nhiều kiểu, màu, được nhân viên bán hàng khen lấy khen để “Chị mặc đẹp quá”, cùng cái nhướn mày của đàn ông “Ờ, cũng đẹp” thì đàn bà thường có xu hướng bỏ lại hết đồng đồ đã thử, đứng dậy đi về tay không cùng câu nói, “Cái nào cũng đẹp nên khỏi mua cho khỏe”. Đàn ông không thể hiểu nổi suy nghĩ của đàn bà là vì vậy.

Nhưng lời khuyên chân thành nhất cho cánh đàn ông, chính là đừng tìm cách hiểu đàn bà nếu không muốn thấy đàn bà hết hấp dẫn, vì đàn bà hiểu nhau, và có bao giờ ưa nhau đâu.

Như người ta nói, điều đáng sợ nhất của một người đàn bà, chính là phát hiện ra một người đàn bà khác mặc đồ y chang mình và đẹp hơn mình. Thật kinh khủng!

Đàn bà cũng hay phân loại đàn ông, về phẩm chất, đàn ông có hai loại, đều thật và đều giả.

Về công dụng, đàn ông tốt sẽ biết cách yêu đàn bà, còn đàn ông không tốt có thể khiến đàn bà biết cách yêu thương bản thân mình.

Ngay cả, lỡ khi chuyện không như mong đợi, yêu thương chán chê rồi người ta bỏ nhau, cách đàn bà lẫn đàn ông thể hiện ra ngoài cũng hoàn toàn khác nhau.

Đàn ông, vì một lẽ nào đó, luôn tự cho rằng bản thân là phái mạnh, là nơi dựa dẫm cho đàn bà, thế nên chuyện đàn bà dám bỏ đàn ông là chuyện... mơ đi Diễm! Chia tay xong, hầu như chẳng thằng đàn ông nào lại nhận rằng, bị đàn bà bỏ, mà hay đi khoe với đám bạn trong bàn nhậu giải sầu là: “Tao đá nó”. Để rồi đám đàn ông còn lại cộng ly côm cốp chúc mừng thằng bạn của mình vừa thoát khỏi gông xiềng, trở về tự do.

Ôi buồn cười làm sao! Anh cho đàn bà là gông xiềng nhưng vừa thoát khỏi cái gông này mấy anh lại phải đi tìm cái xiềng khác tròng đầu vào.

Đàn bà thì không như đàn ông, chia tay xong, họ nhận thức được rằng mình đang buồn và cần người bên cạnh để giải tỏa nỗi buồn đó, thường là lôi kéo lũ bạn thân ra khóc lóc cho đã, hay đi mua sắm, làm đẹp. Nói chung là làm tất cả những gì muốn làm mà lúc có bồ chưa có thời gian đi làm.

Khoảng một tuần sau khi chia tay, đàn ông sau khi ngán rượu, bia, chán mấy thằng bạn thân ngoài chữ “dzô” thì chả biết nói chữ nào khác, bắt đầu nhận ra cuộc đời mình thiếu đàn bà sao mà nhàm chán vậy. Và sẽ đau khổ, sẽ hối hận, nhưng phải giấu hết trong lòng, không dám nói ra cho người khác biết.

Đàn bà thì ngược lại, sau những ngày đầu tiên đau khổ đã qua, đàn bà bắt đầu nhận ra rằng, cách để trả thù đàn ông tốt nhất, chính là làm cho bản thân mình đẹp hơn. Để có ngày nhìn lại, đàn ông sẽ phải hối tiếc vì sao lại đánh mất mình. Thậm chí có lúc đàn bà cứ nghĩ, sau vài ngày sẽ quên được một chút về đàn ông, nào ngờ lại quên sạch!

Có vài gã đàn ông hơi tệ, không chấp nhận được việc mình là người bị bỏ rơi trong mối quan hệ vừa trải qua, bèn quay sang chỉ trích đàn bà, nhất là về nhan sắc.

Họ đăng hai tấm hình lên facebook, một tấm hình đã trang điểm, một tấm chưa, viết rằng: “Cảm thấy không còn tin vào phụ nữ”. Các anh ấu trĩ quá mức.

Trang điểm là đặc quyền của đàn bà. Mỗi người đàn bà được tạo hóa sinh ra đã là một họa sĩ, và mỗi sáng, gương mặt của họ là một tác phẩm tuyệt vời. Với đàn bà, trang điểm đôi khi thể hiện việc có tôn trọng người đối diện họ hay không. Nếu một người đàn bà đến gặp bạn bằng gương mặt nhợt nhạt phấn son, chắc chắn trong lòng họ, bạn chẳng có gì quan trọng.

Và vì bí ẩn như vậy, nên đàn ông luôn phải mất công đi tìm hiểu đàn bà, và đàn bà cũng phải ngồi suy đoán ý đàn ông. Nhưng nhờ bí ẩn như vậy, mà đàn bà, đàn ông lại cuốn hút nhau, cứ muốn được sống vì nhau, được chết cùng nhau.

Đàn ông rời lại đàn bà,

Một vòng lẩn quẩn vẫn là tìm nhau...

Ký ức con người ta, thực sự rất kỳ diệu.

Ngày hôm nay, rồi sẽ thành ngày hôm, qua ngày mai cũng sẽ thành hôm qua. Chẳng có nỗi buồn nào là mãi mãi, cũng không có niềm vui nào kéo dài bất tận. Sớm hay muộn, chúng ta cũng trở thành một phần ký ức của nhau.

Đôi khi bạn quăng cho ký ức một mớ hỗn độn của những người cần nhớ, cần quên, đang muốn nhớ hay chưa thể quên, ký ức tự biết cách sắp xếp chúng vào từng ngăn nhất định.

Có người tưởng rằng đã quên, nhưng ký ức vẫn xếp vào ngăn còn nhớ.

Có người rất muốn nhớ, nhưng ký ức lại để vào ngăn không cần phải nhớ hằng ngày.

Có người được vui sâu dưới rất nhiều lớp bụi thời gian, nhưng chỉ cần vô tình chạm mặt, lướt qua nhau để thoáng nghe mùi nước hoa cũ, ký ức lại xổ tung, nhạt nhòa, mà trộn lẫn mùi đau. Lúc đó nhận ra còn thương lắm, còn đau lắm, nhưng vẫn phải ngoảnh mặt bước đi.

Nhận ra người ta vẫn còn dùng mùi nước hoa cũ, người ta chung thủy với lựa chọn của bản thân lắm... vậy mà sao không thể chung thủy với mình?

Cũng có người, ký ức cất riêng ra đó, hiếm khi đụng đến, chỉ để dành cho những lúc say lại nhớ về.

Nhưng dù ký ức ra sao, để người chốn nào... thì ký ức luôn phảng phất mùi đau...

MƯA MÙA NĂM ĐÓ

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa kỷ niệm. Mẹ gặp ba cũng vào một ngày mưa, cùng đứng trú mưa ở một mái hiên vắng. Đứng gần nhau hơn một tiếng mà cả hai im lặng, để rồi đến lúc tanh mưa, mẹ dợm bước đi, ba mới gọi với theo hỏi được cái tên.

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa lãng mạn. Ba chở mẹ trên chiếc xe đạp cũ, lòng vòng từ đầu này đến đầu kia Sài Gòn để ăn ly kem rồi lại lộc cộc chở về, ông ngoại đứng trước cửa nhà bắt gặp, ba lật đặt vòng xe chạy về trong khi trời bắt đầu mưa. Mẹ chạy theo, đưa vội cái áo mưa mỏng, tiếng bà ngoại trong nhà vọng ra: “Đúng là con gái đẻ ra là con người ta...”

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa lo âu. Đám cưới ba mẹ cũng ngay ngày mưa. Đến giờ tiệc, hai người nhìn mưa, nắm tay nhau khẽ nói: “Thôi rồi”. Nhưng cũng may trời thương, mưa chút rồi dừng, khách đến đông đủ, mắt mẹ ngân ngấn lệ mừng.

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa vượt cạn. Ba đi công tác, bà nội một mình kêu xích lô chở mẹ lên bệnh viện. Tay bà nắm chặt tay mẹ, hai kiếp đàn bà cùng chung cơn đau, nắm tay nhau như truyền thêm sức mạnh. Rồi con chào đời, mẹ mồ hôi trên tóc rũ rượi, nhìn con đủ hình hài, khỏe mạnh nằm khóc oa oa, cơn đau cũng chạy biến đâu mất.

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa đợi chờ. Mẹ chờ ba thâu đêm. Đợt đó ba đi công tác xa nhà nhiều ngày, con còn đỏ hỏn trên tay, mẹ đưa vông, lạc giọng trong mưa, “Trời mưa bong bóng phập phồng, mẹ đi lấy chồng con ở với ai...” Đàn bà như mẹ, như bà, cả đời như định sẵn sẽ phải chờ, phải đợi, cho vẹn toàn hai chữ “thủy chung”.

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa khổ cực. Áo mẹ phơi ngoài sân sau, chưa kịp khô đã tắm thêm cơn mưa rào. Mẹ bỏ bếp đang nấu dở, chạy ra lấy áo vào nhà, người lấm tấm nước mưa, đến khi chạy ra bếp thì mùi khét đã phảng phất cả nhà. Mẹ mệt mỏi, muốn buông xuôi, nhưng nhìn con bi bô trong nôi, mẹ lại bật cười quên hết lo âu.

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa đói. Ếnh ương ngoài đồng kêu nhiều, trong nhà gạo không còn bao nhiêu, mẹ nấu cho con tô cơm, chiên cái trứng hột gà, còn mẹ chỉ nấu thêm nồi cháo loãng, húp một hơi đã cạn đáy nồi. Con hỏi, mẹ bảo mệt, nhai cơm không nổi nên ăn cháo cho thanh đạm.

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa trưởng thành. Con đi học về ngay mùa mưa lớn. Ống quần xắn cao, đầu đội cái bao xốp, còn áo mưa mẹ để sẵn trong cặp được con dùng để quần quanh cái cặp cho không ướt. Mẹ hỏi, con nói áo mưa nhỏ quá, không vừa cho cả hai. Mẹ cười buồn, chẳng biết trách con sao, vì nhà nghèo, lúc mua cái áo mưa mẹ cũng phải suy nghĩ.

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa của mùa ký ức. Bà ngoại qua đời, đêm trước khi tiễn bà đoạn đường cuối, mẹ không ngủ, ngồi bên áo quan, cầm từng tấm hình xưa cũ thả vào thau nhôm, tro bay theo gió, người bay theo ký ức về miền xa xăm. Từ ngày ngoại mất đến lúc đưa đi, mẹ không khóc, không phải là vô cảm, mà bởi nỗi đau vượt qua cả nước mắt.

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa vui. Ngày con đậu đại học chạy về báo, mẹ cười mãi, tối đó cầm ly nước lọc uống cũng nói sao như nước ngọt. Nhưng rồi đến khuya tỉnh dậy, thấy mẹ còn ngồi bên bàn làm việc, bước đến gần nghe giọng mẹ lạc trong đêm: “Mẹ đang cộng thêm tiền học vô mấy khoản chi tiêu...”

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa đau. Cơn đau từ ổ bụng chạy rần rần cơ thể, mẹ gập người vì đau, nhưng gắng gượng nhìn con mỉm cười. Con hỏi, mẹ nói dối: “Đời mẹ đau nhiều rồi, thêm một cơn thì có là bao, chỉ cần con lớn, con khôn, con thành đạt, nỗi đau nào trong mẹ

cũng dần tan”.

Mưa mùa năm đó, mẹ gọi là mưa mùa ra đi. Con không buồn, vì hiểu rằng ra đi là giải thoát cho mẹ khỏi những đớn đau góp nhặt bao năm qua. Mẹ nhặt nhanh nỗi đau của đời mẹ, mẹ nhặt nhanh nỗi đau của đời con, mẹ gom thành mối, cất sâu trong lòng, để rồi ngày đi, mẹ nắm chặt tay con “Mẹ đâu có sợ chết, mẹ chỉ sợ xa con...”

Mưa mùa năm nay, con gọi là mưa mùa vắng mẹ. Áo ngoài sân sau khô rồi, con đã lấy vào để trong nhà, cơm không khét, thức ăn không quá lửa. Con cũng ra trường tìm được việc làm, rồi con sẽ có con, mẹ sẽ có cháu, chỉ tiếc là giờ mẹ không tự tay ẵm bồng được cháu như mơ ước lúc ra đi.

Mưa mùa năm nay... con gọi là mưa mùa nhớ mẹ.

Giờ này nơi đó, chắc mẹ hết đau rồi, mẹ ơi...

Ba mươi năm sống, chợt nhận ra để sống cho tốt, thật sự không phải điều dễ dàng.

Nếu coi cuộc đời như sân khấu vĩ đại, thì mỗi người sẽ là một diễn viên, cùng lúc đảm nhận rất nhiều vai diễn.

Là vai diễn con của một gia đình, chồng của vợ, vợ của chồng, ba hay mẹ của con, nhân viên của sếp, bạn của bạn bè, người để người khác yêu... Hay chỉ là một bản ngã này cho bản ngã khác trông theo?

Có khi lo diễn tốt vai này lại quên thoại của vai khác. Có khi qua vai khác rồi, vẫn còn mang nặng tâm trạng của vai diễn này, vì vậy mà nhiều khi vở diễn không thể vẹn toàn.

Diễn vai hạnh phúc bên người này, sẽ phải nhìn thấy người kia đau khổ. Thế nên người ta hay nói “Có những hạnh phúc được xây dựng trên nỗi đau”.

Diễn vai người giàu, thì bị vai người nghèo so sánh. Diễn vai người nghèo lại ước ao được một lần được vào vai người giàu.

Diễn vai người xấu thì dĩ nhiên bị ghét bỏ, không cần bàn cãi nhiều. Nhưng diễn vai người tốt, cũng sẽ bị người khác nói đang thủ vai giả tạo.

Thật, chẳng biết làm sao để vừa lòng mọi người.

Làm người tốt khó lắm, nên trước mắt cứ làm người trước đã.

Sống tốt cũng khó lắm, nên thôi, cứ chọn việc sống thực trước đã. Ít ra, dù không thể làm hài lòng tất cả mọi người, cũng có thể khiến bản thân thoải mái với cách sống mình đã chọn.

Để rồi đến lúc nằm xuống, sân khấu cuộc đời khép lại tấm màn nhung, lời khen, tiếng chê cứ để đời lo liệu. Mình cứ biết mình đã xong một vai diễn rồi, đã đến lúc nghỉ ngơi.

Đúng là, vai diễn khó nhất là vai con người trong cuộc đời này...

Những ngày viết “Lưng chừng cô đơn”, chợt thấy như bản thân được trẻ lại hơn chục tuổi. Được quay về với mỗi tình đầu, nếm trải mùi vị của giận hờn, ngọt ngào và chia ly.

Rồi lại thấy đau.

Trong “Lưng chừng cô đơn”, ngoài những đoạn thoại, không có bất cứ đại từ nhân xưng “tôi” nào được dùng.

Vì chẳng phải viết cho bản thân, mà viết cho chúng ta, những người trẻ, những người hoang mang trong cuộc đời, hoang sơ trong tình yêu.

Những người mà ít nhất một lần trong đời thấy lạc lõng, chơi vơi dù xung quanh là nhộn nhịp người và người.

Những người nghe cô đơn đọng thành giọt, lăn dài trên khóe mắt, để rồi sáng ngày mai, lại phải mỉm cười, vì hiểu rằng mình chẳng thương mình thì cũng chẳng ai thương.

Hi vọng, “Lưng chừng cô đơn” không khơi dậy nỗi đau nào trong bạn...

--- Nguyễn Ngọc Thạch ---

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>